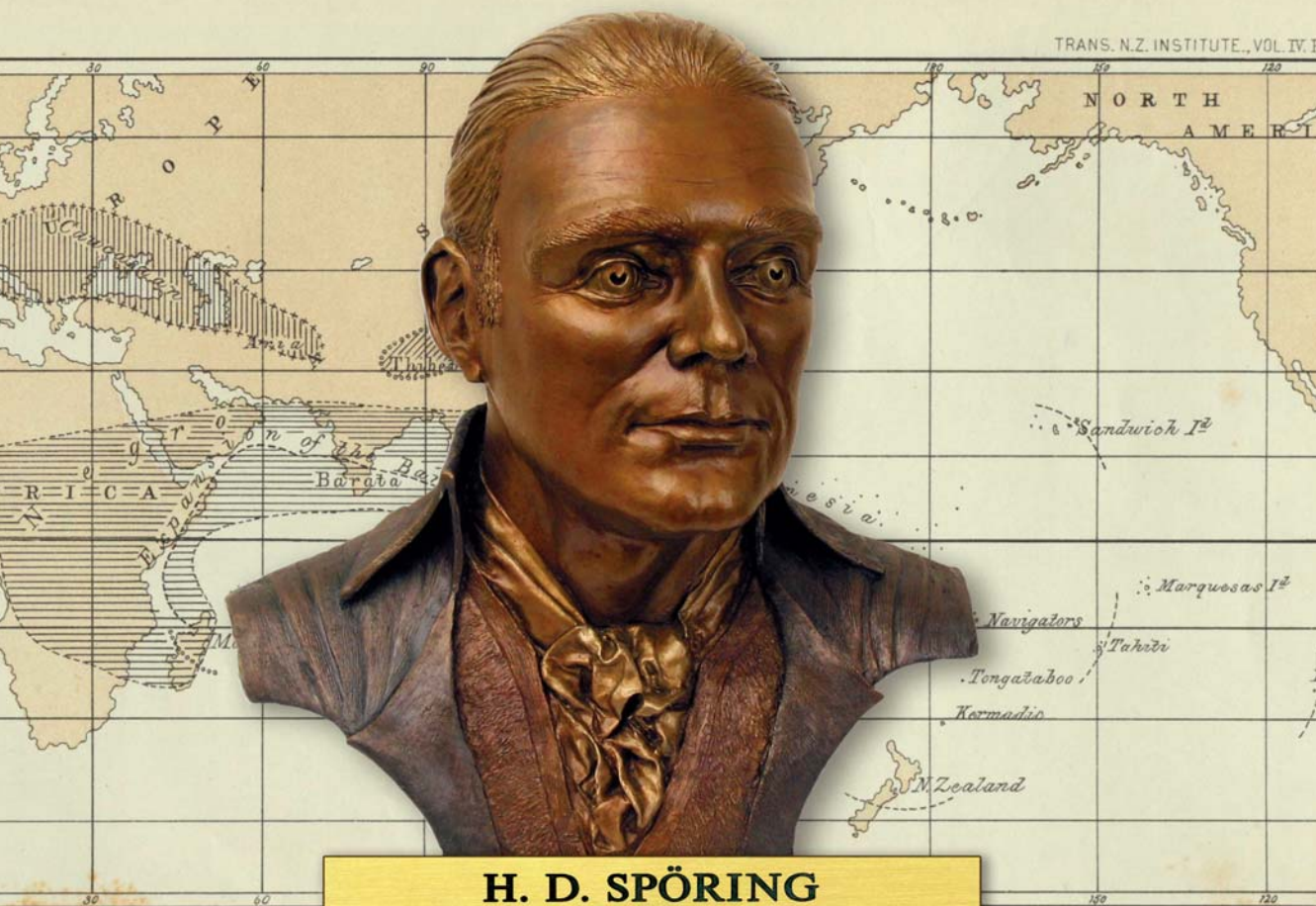

SIIRTOLAISUUS MIGRATION

2/2007

H. D. SPÖRING
1733–1771 Turku, Finland
accompanied James Cook to the Southern Seas
1768–71

Siirtolaisuus – Migration 2/2007

34. vuosikerta / 34th year
ISSN 0355-3779

Julkaisija / Publisher

Siirtolaisuusinstituutti
Migrationsinstitutet
The Institute of Migration
Linnankatu 61, 20100 Turku, Finland
Puh. / tel. (0)2-2840 440
Fax (0)2-2333 460
email: taisai@utu.fi
<http://www.migrationinstitute.fi>

Pohjanmaan aluekeskus
Österbottens regioncenter
Regional Centre of Ostrobothnia
Keikulinkuja 1, 61100 Peräseinäjoki, Finland
Puh. / tel. (0)44-2592447
Fax (0)6-4181 279
email: siirtolaisuusinstituutti@netikka.fi

Päätoimittaja / Editor-in-Chief

Olavi Koivukangas

Toimitussihteeri / Editorial Assistant

Taimi Sainio

Toimittajat / Editors

Krister Björklund, Elli Heikkilä

Toimituskunta / Editorial Board

Siirtolaisuusinstituutin hallitus
Administrative Board of the Institute of
Migration

Taitto / Layout

Kirsi Sainio

Tilaushinta 2007 / Subscriptions 2007

4 numeroa / nummer / issues
15 €/vuosi/år/year
OP 571113-11117

VAMMALAN KIRJAPAINO OY

Sisältö • Contents

Olavi Koivukangas
**Herman Dietrich Spöringin
pronssisen pääpatsaan tarina**

Hallituksen maahanmuutto-ohjelma

Helena Pietari
**Lahdessa ja Turussa asuvien venäjää
puhuvien nuorten muuttotilanne ja
sopeutuminen**

Andrey Lukyanov
**Russian women in Denmark:
between integration and marginality**

Anna Mikkonen
**Turvapaikkajärjestelmän
rakentaminen on haaste Turkin
hallitukselle ja UNHCR:lle**

Samuli Jalkanen
Etelä-Savoon kotoutuminen

Elli Heikkilä
Tutkimusjohtajan palsta

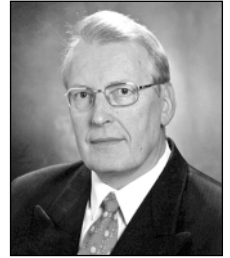
Markku Mattila
Aluepäällikön palsta

Tiedotuksia

- Siirtolaisuusmuseon kuulumisia
- Monikulttuuriset avioliitot -seminaari
- AEMI-seminaari

Kansi: Joanne Sullivan-Gesslerin Uudessa-Seelannissa tekemä Herman Dietrich Spöringin pronssinen pääpatsas Siirtolaisuusinstituutissa Turussa. Toinen samanlainen on Aucklandin yliopistossa U.-S.
Cover: The bronze statue of Herman Dietrich Spöring, by Joanne Sullivan-Gessler, New Zealand at the Institute of Migration, Turku, Finland. There is another one at the University of Auckland, N.Z.
Kuva/Photo: Jouni Korkiasaari.

Herman Dietrich Spöringin pronssisen pääpatsaan tarina

Olavi Koivukangas

Maailmanhistorian merkillisyyksiin kuuluu se, että kuuluisan löytöretkeilijän James Cookin ”Endeavour”-laivassa oli Turussa syntynyt mies. Hän oli Aurajoen rannalla sijaitsevan Turun Akatemian professorin poika Herman Dietrich Spöring. Cookin seurueen historiallinen, ensimmäinen tutkimusmatka eteläisille valtamerille tapahtui vuosina 1768–71, ja sen seurauksena Uusi-Seelanti ja Australia tuotiin eurooppalaiseen tietoisuuteen.

Paluumatkalla Jaavalta Eurooppaan Spöring kuoli malariaan tammikuussa 1771. Hän sai hautansa Intian valtameressä. James Cook ja matkalla olleet tiedemiehet Joseph Banks ja ruotsalainen Daniel Sölander saivat maailmanmaineen, mutta Herman Spöring unohdettiin lähes 200 vuoden ajaksi. Vasta viimeisten vuosikymmenien aikana Herman Spöringin maine on sukeltanut esiin historian hämärästä. Yhtenä syynä tähän on ollut se, että tutkijat ovat todenneet, että suuri määrä British Museumissa Lontoossa olevista ”Endeavourin” tutkimusmatkalla tehdyistä piirroksista onkin Spöringin tekemiä. Näitä ilman signeerausta olevia piirroksia oli aikaisemmin luultu muiden tekemiksi.

Kun itse tutkin Australian ja Uuden-Seelannin skandinaavien ja suomalaisten historiaa, kiinnitin

julkaisemissani kirjoissa huomiota Turusta kotoisin olleen Herman Spöringin tarinaan. Herman Spöringistä ”Endeavourin” matkassa ovat myös monet muut tutkijat kirjoittaneet, Suomessa esimerkiksi maantieteilijät Uno Tuomi ja Markku Löytönen.

Tutkimustyöni yhteydessä kävin samoilla etelämeren saarilla, missä Spöring oli käynyt. Australian eurooppalaisen asutuksen 200-vuotisjuhlien aikaan v 1988 kävin Uuden-Seelannin pohjoissaaren itälaidalla Tolagan lahdella, missä ovat pienet Spöringin saaret. Nämä ensimmäiset siellä löydetty saaret kapteeni Cook nimitti Spöringin mukaan, mikä osoittaa Spöringin nauttimaan arvostusta hänen silmissään. Halusin tuoda Spöringin saarilta suuren luonnonkiven Turkuun ja tehdä siitä muistomerkin Spöringille. Kiven haku paikallisen maanviljelijän veneellä ja parin vahvan poliisimiehen avustuksella oli melkoinen operaatio ja elämys. Spöringin saari on maoriväestön pyhää maata, ja muistan elävästi kuinka paikallinen maoripappi siunasi kiven vapauttaakseen sen pahoista hengistä ennen kuin se matkaksi kaukaiseen pohjolaan. Minä otin lahjakiven vastaan Siirtolaisuusinstituutin ja Suomen Tasavallan puolesta. Gisbornen rotaryklubi oli mukana hankkeessa, ja yhdessä sen presi-

dentin kanssa pakkasimme kiven rakentamaamme laatikkoon lähettäväksi Turkuun, osoitteeseen Piispankatu 3, missä Siirtolaisuusinstituutti silloin sijaitsi.

Suomi-Australia yhdistysten Liiton puheenjohtajan ominaisuudessa käynnistin projektin muistomerkin pystyttämiseksi Spöringin syntymäpaikalle. Todettiin, että Uudesta-Seelannista tuotu kivi oli liian pehmeätä laatua kestämään Suomen sääoloja ulkosalla, ja päädyttiin muistomerkin upottamiseen Rettigin palatsin muuriin lasin suojaan. Turun kaupunki myönsi määrärahan hankkeelle, ja kolmesta pyydetystä muistomerkiehdotuksesta valittiin taiteilija Martin Ahlströmin tekemä. Toukokuussa 1990 sitten voitiinkin paljastaa H. D. Spöringin muistomerkki Aurajoen rantatien varrella. Paljastuspuheet pitivät Uuden-Seelannin Suomen suurlähettiläs John McArthur, joka oli saapunut tilaisuuteen Moskovasta, ja Turun yliopiston kansleri Olavi Granö. Valtuuston puheenjohtaja Heikki Löyttyniemi otti muistomerkin vastaan Turun kaupungin puolesta.

Åbo Akademin tutkijaa Timo Uusikartanoa ja Turun yliopiston Tom Kuusela Spöringin muistomerkki inspiroi tekemään filminkin hänen kohtalostaan. Videofilmi ”Between the devil and

the deep, blue sea”, jota on kuvattu mm. ”Sigyn”-laivassa ja Ruisalon rannalla sekä kasvitieteellisessä puutarhassa, valmistui vuonna 1995. Minulla oli kunnia esittää James Cookia filmissä.

Aboa Vetus & Ars Nova museon lehtori Minna Hautio on äskettäin valinnut Spöringin muistomerkin Turun ulkona olevista julkisen taiteen muistomerkeistä ensimmäiselle sijalle korostaen tähtikatkon alla olevan Spöringin saarilta tuodun luonnonkiven sanomaa.

Niinpä joku voisi kysyä, miksi vielä yksi muistomerkki Herman Spöringille? Idea syntyi, kun pari vuotta sitten minuun otti yhteyttä Aucklandissa, Uudessa-Seelannissa, asuva alun perin ruotsalainen rouva Margit Brew, joka oli nähnyt Aucklandin yliopistossa Cookin matkalla olleen ruotsalaisen Daniel Sollanderin pronssisen pääpatsaan. Sen oli yliopistol-

le lahjoittanut ruotsalainen Piteån kunta, josta Sollander oli kotoisin. Margit Brew tiesi, että Cookin matkalla oli myös Turusta kotoisin ollut Herman Spöring, ja hän kysyi, olisiko mahdollista, että myös Suomesta lahjoitettaisiin Aucklandin yliopistolle patsas, jotta ”herat Sollander ja Spöring voisivat puhua keskenään ruotsia”.

Niinpä tein anomuksen Siirtolaisuusinstituutin nimissä Suomen Kulttuurirahastolle, joka 28.2.2006 myönsikin 5 000 € kahden Spöringin pääpatsaan tekemiseen, toisen Aucklandin yliopistoon ja toisen Siirtolaisuusinstituuttiin Turkuun. Taiteilijaksi Margit Brew hankki Uudessa-Seelannissa tunnetun kuvanveistäjän Joanne Sullivan-Gesslerin. Kun Spöring juniorista ei ole mitään kuvaa, lähetin taiteilijalle Spöringin v. 1747 kuolleen (samannimisen) professori-isän kuvan nähtäväksi.

Helmikuun 15. päivänä 2007

Spöringin pääpatsas paljastettiin Aucklandin yliopistossa, ja Margit Brew piti siellä puheen. Muutama viikko sitten saapui Uudesta-Seelannista lentorahtina kaksi Spöringin pronssipäätä; yhden paino on 15 kg. Toinen on Suomi-Australia yhdistysten Liiton ostama kopio. Olihan Herman Spöring ensimmäinen Suomessa syntynyt henkilö, joka kävi Australiassa.

Herman Spöringin patsas paljastettiin Siirtolaisuusinstituutissa 21.3.2007 ja on nyt sijoitettu 1700-luvulta peräisin olevan Spöringin suvulle kuuluneen arkun yläpuolelle. Turusta kotoisin olleen eteläisten valtamerten tutkimusmatkailijan maine on purjehtinut esiin historian hämäristä ja edustaa loistavasti Turun historiaa ja kansainvälisyyden perinteitä kaupungin eurooppalaisen kulttuuripääkaupunkivuoden 2011 lähestyessä.

Olavi Koivukangas

The story of bronze statue of Herman D. Spöring

Certain strange incidents tend to shape the world history. One of these is certainly the fact that there was a Turku born man aboard the ship 'Endeavour' of the famous James Cook. He was Herman Dietrich Spöring, son of Turku Academy Professor. The first historical journey of exploration to the Southern Oceans took place between the years of 1768-71. This journey was an important landmark in time as it led to the discovery of New Zealand and Australia. It is how the Europeans became aware of these parts of the world.

In return journey from Java to Europe Spöring died of malaria in January 1771. He thus gained his burial grounds in the depths of the Indian Ocean. James Cook and his crew including the scientists Joseph Banks and Daniel Solander (a Swede) were praised with the world reputation, whereas Herman Spöring was forgotten for nearly 200 years. It has not been until the last decades before the status of Herman Spöring has been fully noticed. One of the major reasons has been that the researchers have found evidence that among the detailed drawings in the British Museum, London many have

been actually made by Spöring during the exploration voyage. As the drawings had been found without a signature, they were previously thought of have been made by some other persons.

During the time I conducted research to the history of Scandinavians of Australia and New Zealand I took special notice to that of the story of Herman Spöring. In my published books I have given Turku-born Spöring the status that he deserves. There are only few other researchers in Finland who have written about explorer Spöring, for example geographers Uno Tuomi and Markku Löytönen.

In conjunction of my research I visited the South Sea Islands where Spöring had been. During the Australian European colonization 200-years festival in 1988 I visited New Zealand's North Island and its eastside where Tolaga Bay is situated. It is a special place as Spöring Islands are there too. By founding these small islands they were named after Spöring as to show appreciation towards him of Captain James Cook. I wanted to bring to Turku a quite big rock from the Spöring Islands for to make a memorial monument. It was actually quite magnificent event to go and get the rock with a local farmer and a few strong policemen. The Spöring Islands are a part of Maoris holy lands. I remember, how the local Maori priest blessed the rock to free it from the

evil spirits, before it would begin its journey to the far away land of the North. I accepted the memorial rock on behalf of the Institute of Migration and Republic of Finland. Rotary Club of Gisborne was a patronage of mine, and together we packed up the rock in the wooden box that we had built. This was to be sent to the address of the Institute of Migration, which was then Piispankatu 3, Turku.

As the President of the Finnish-Australian Society I began the project to raise monument in Spöring's birthplace along Aura River. We came to conclusion that the rock imported from New Zealand perhaps wouldn't resist to the hard climate of Finnish winter. We decided cast the monument (inside a glass window) into the wall of the Palace of Retting, situated at the birth place of Herman Spöring. City of Turku granted financial aid to our project, and Martin Ahlström's design for monument was chosen of the three other options. In May 1990 memorial monument dedicated to H. D. Spöring was unveiled next to the beautiful River Aura. The New Zealand Ambassador, John McArthur who had arrived from Moscow, and Turku University Chancellor Olavi Granö announced keynote addresses. The council chairman Heikki Löytyniemi received the monument on behalf of City of Turku.

One Åbo Academy researcher Timo Uusikartano and Tom Kuusela, another fellow researcher

Herman Dietrich Spöringin pronssisen patsaan paljastustilaisuus Siirtolaisuusinstituutissa 21.3.2007. Airueet Mage Mesihää ja Satu Löppönen sekä johtaja Olavi Koivukan gas. Kuva: Jouni Korkiasaari.

from University of Turku, found the story of Spöring such an inspiring object that they went on to do a film about him. Video was filmed on the old ship 'Sigyn', and in the Botanic Gardens and shores of Ruissalo. This short film was published in 1995, and I had the role of James Cook in the film.

Recently the lecturer Minna Hautio of the Museum Åboa Vetus and Ars Nova had chosen the statue of Spöring as the best of all Turku public art, from which she had chosen the Spöring monument. She especially wanted to emphasize the beauty of the natural stone from the Spöring Islands under a beautiful starlit sky.

One might wonder why to raise another statue for Herman Spöring? Few years ago a Swedish lady, Margit Brew from Auckland, New Zealand contacted me and told about the bronze statue about Daniel Sollander she had seen at the Auckland University. The council of Piteå municipality, Sweden (where Sollander was from) had given the statue to the university. As this lady knew that Daniel Sollander and Herman Spöring from Turku had been together on the same ship of Captain Cook, she asked me if it would be possible to get a statue of Spöring, too, to accompany that of Sollander at University the Auckland. She thought that Sollander statue was rather alone and would be quite happy to have another fellow to have conversations with in Swedish.

I thus sent an application to the Cultural Foundation of Finland on behalf of Institute of Migration. For my great relief on the 28th of February 2006 I received an al-

lowance of 5 000 euros for raising two head statues of Spöring. From which one would be to the University of Auckland and another to our Institute of Migration. Margit Brew chose a local artist selecting sculptor Joanne Sullivan-Gessler, known in New Zealand. According to my knowledge there has not been any picture of Spöring Junior. Consequently I sent to the artist a picture of his father, Professor Spöring Senior (who had passed away in 1747) and posted it to New Zealand.

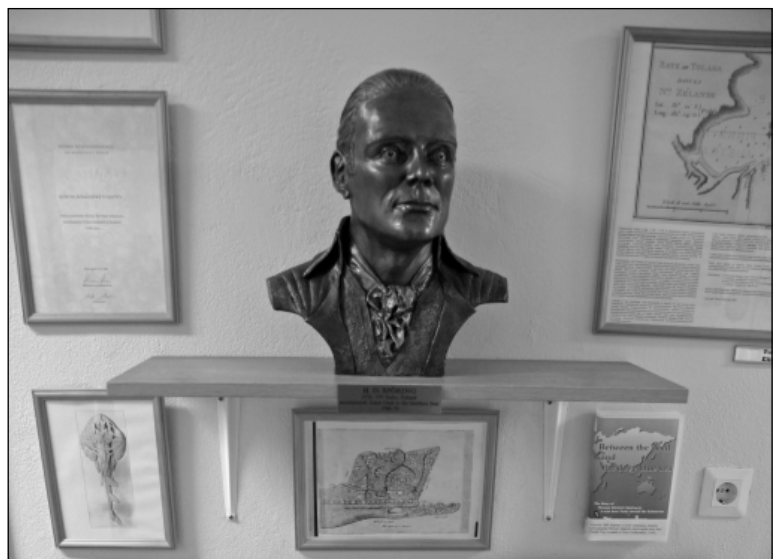
On the February the 15th 2007 Bronze Head Statue was revealed at the University of Auckland and Mrs Margit Brew gave a speech. Few weeks later a delivery arrived via airfreight from New Zealand that included two bronze statues of Spöring. The weight of one is 15 kg. Another one is a copy that has been bought by the Finnish-Australian Society. After all, Herman Spöring was the first Finnish born person who visited Australia.

The bronze statue of Herman Spöring was revealed at the Institute of Migration on the 21st of March 2007. It has now been situated above the 18th century trunk that belonged to the Spöring family. Thus this in Turku born explorer's fame and honour has finally been established from the depths of the history. The event promotes greatly the historic relevance of Turku and its international importance whilst the city is approaching the year 2011, when Turku will hold the centre stage in Europe as one of it's Cultural Capitals.

Olavi Koivukangas

Begg, A. Charles and Begg, Neil C., 1969. James Cook and New Zealand. Wellington, New Zealand: A. R. Shearer, Government Printer.

Koivukangas, O. 1996. From The Midnight Sun To The Long White Cloud, Finns in New Zealand. Turku: Institute of Migration.

Statue and drawings of Herman Dietrich Spöringin in Institutue of Migration, Turku. Photo: Jouni Korkiasaari.

Pääministeri Matti Vanhasen II hallitusohjelman maahanmuuttopoliittiset tavoitteet

Maahanmuutto

Hallituksen maahanmuuttopoliittisena tavoitteena on kehittää aktiivista, kokonaisvaltaista ja johdonmukaista politiikkaa, joka ottaa täysipainoisesti huomioon niin työvoiman tarpeen, maahanmuuttajien moninaiset lähtökohdat kuin kansainväliset velvoitteet. Ulkomaalaisvirasto muutetaan maahanmuuttovirastoksi. Viranomaistoiminnan avoimuutta lisätään ja ennakoitavuutta parannetaan.

Ulkomaalaisviraston ja valitustuomioistuinten käsittelymenettelyistä tehdään selvitys. Työperusteista maahanmuuttoa edistetään ottaen huomioon Suomen ja EU:n väestökehitys ja siitä aiheutuva työvoimantarve. Toteutetaan maahanmuuttopoliittisen ohjelman toimenpidekirjaukset ja valmistellaan työperäisen maahanmuuton toimenpideohjelma.

Pääkaupunkiseudulle, Turun seudulle ja muille merkittäville maahanmuuttoalueille laaditaan yhdessä valtion ja seudun kuntien kanssa pilottiohjelma maahanmuuttajien kotouttamisen ja työllistymisen edistämiseksi.

Laillista maahanmuuttoa lisätään ja laitonta maahanmuuttoa ja ihmiskauppaa torjutaan. Schengen-alueen yhteistyötä pyritään tiivistämään siten, että viisumi- ja työntekijän oleskelulupahakemuksen Suomeen voisi jättää minkä tahansa Schengen-maan konsulaatissa tai suurlähetystössä. Kielteisen turvapaikkapäätöksen, mutta jo työpaikan saaneelle henkilölle, jonka edellytykset jäädä Suomeen työntekijänä täyttyvät, säädetään mahdollisuus hakea oleskelu- ja työlupaa Suomesta käsin.

Selkiytetään oleskelulupajärjestelmää siten, että oleskelulupaan sisältyy työnteko- ja opiskelu-oikeus. Ulkomaalaiselle opiskelijalle annetaan samanlainen oikeus työntekoon kuin suomalaisella opiskelijalla. Ulkomailla suoritettujen tutkintojen tunnustamista ja täydennyskoulutusta kehitetään.

Saatavuusharkinnasta luovutaan asteittain.

Lyhennetään kansalaisuuteen vaadittavaa oleskeluaikaa ja helpotetaan Suomeen jääneiden opiskelijoiden kansalaisuuden saamista. Kotouttamista edistetään mm. lisäämällä kielikoulutusta. Luodaan työperäisten maahanmuuttajien opastusjärjestelmä.

Ihmisyyden ja perusoikeuksien vastaisen rikosten uhriksi joutuneille siirtolaisille myönnetään pysyvä oleskelulupa, jotta nämä voivat helpommin hakea apua viranomaisilta.

Ihmiskaupan uhrien tunnistamiseen tähtäävää ns. etsivä- ja neuvontatyötä

tekevien järjestöjen rahoitus siirretään valtionavun piiriin.

Selvitetään, miten lapsen etu toteutuu turvapaikanhakija- ja pakolaislapsia koskevissa päätöksissä ja arvioidaan erityisesti ilman huoltajaa tulleiden turvapaikanhakijalasten asema ja kohtelu.

Vaikutetaan siihen, että EU-maiden maahanmuuttopolitiikka pystytään sovittamaan entistä paremmin yhteen kehitys- ja ihmisoikeuspolitiikan ja EU-maiden oman työvoimapolitiikan tarpeisiin.

Eurooppa- ja maahanmuuttoministerin uuteen virkaan on nimitetty **Astrid Thors** (RKP).

Lahdessa ja Turussa asuvien venäjää puhuvien nuorten muuttotilanne ja sopeutuminen

Helena Pietari

Venäläisten Suomeen muutto lisääntyi 1990-luvulla ja on pysynyt suunnilleen samalla tasolla 2000-luvullakin. Suurin osa Suomessa asuvista venäläisistä on syntyperältään suomalaisia, ja he ovat muuttaneet tänne paluumuuttajina. Venäjältä muuttaneiden asutus on keskittynyt Suomen etelä- ja itäosiin. Erityisen tarkastelun kohteena olevissa kaupungeissa, Turussa ja Lahdessa, asuu lähes yhtä paljon venäläisiä. Turussa ja Lahdessa asuvat venäjää puhuvat nuoret ovat sopeutuneet Suomeen kohtalaisen hyvin. Ulkonaisesti kaikki näyttää olevan kunnossa: heillä on opiskelu- tai työpaikka ja he osaavat jonkin verran suomea. Seuraavassa artikkelissa tarkastellaan Venäjältä Suomeen kohdistuvaa muutttoa sekä Lahdessa ja Turussa asuvien venäjää puhuvien maahanmuuttajanuorten muuttotilannetta ja sopeutumista.

Kirjoittaja valmistui vuonna 2006 Turun yliopistosta pääaineenaan maantiede. Kirjoitus pohjautuu tekijän pro gradu -työhön Venäläisten Suomeen muutto; Lahdessa ja Turussa asuvien venäjää puhuvien nuorten muuttotilanne ja sopeutuminen. Helena Pietari on tällä hetkellä tutkimusapulaisena Siirtolaisuusinstituutissa.

Suomessa asuvien ulkomaalaisten määrä kasvaa koko ajan, ja näistä ulkomaalaisista kansalaisuudeltaan venäläiset muodostavat suurimman osan. Heidän muuttonsa Suomeen ovat lisääntyneet suuresti 1990-luvun aikana, jolloin olosuhteet Venäjällä muuttuivat vaappaammiksi ja jolloin muutto ulkomaille tuli kaikille mahdolliseksi. Muuton voimistumiseen vaikuttivat myös taloudelliset kehittyneisyserot sekä inkerinsuomalaisten vuonna 1990 saama paluumuutto-oikeus.

Venäjältä muuttaneet ovat tulleet pysyväksi ja kasvavaksi osaksi suomalaista yhteiskuntaa, ja siksi heidän tilanteensa on tärkeä tutkimuskohde.

Maahanmuuttajanuoret ovat yksi syrjäytymisvaarassa oleva ryhmä. Peruskoulun päättymisen aika on tärkeää nuorten tulevaisuuden kannalta. Jos maahanmuuttajanuori ei saa jatko-opiskelupaikkaa, hänen syrjäytymisriskinsä kasvaa. (esim. Virtanen 2000, 114–115.) Venäläisillä ja venäjää puhuvilla nuorilla on samantyyppisiä sopeutumisongelmia kuin muillakin maahanmuuttajanuorilla. Artikkelissani käsittelen venäjää puhuvien nuorten tilannetta niin heidän muuttojensa kuin sopeutumisensa kannalta.

Olen kiinnostunut kahdessa eri

kaupungissa asuvien nuorten muuttojen historiasta, muuttomotiiveista ja suomalaisen yhteiskuntaan sopeutumisesta. Haluan myös selvittää mitä eroja ja yhtäläisyyksiä Lahdessa sekä Turussa asuvien nuorten välillä on havaittavissa.

Inkerinsuomalaiset ja paluumuutto-oikeus

Monet venäjää äidinkielenään puhuvista maahanmuuttajista ovat syntyperältään suomalaisia, ja syntyperältään suomalaisista maahanmuuttajista suurin osa on niin sanottuja inkerinsuomalaisia. He ovat 1600-luvulla Inkerinmaalle muuttaneiden suomalaisten jälkeläisiä.

Inkerinsuomalaisten paluumuutto-oikeuden saamisen edellytyksiä on tiukennettu vuosina 1996 ja 2003 (Laki ulkomaalaislain muuttamisesta 511/1996 ja 218/2003). Nykyään inkerinsuomalaisilta paluumuuttajilta vaaditaan esimerkiksi riittävä suomen tai ruotsin kielen taito Suomeen muutettaessa. Heidän perheenjäsenensä ovat kuitenkin usein etnisesti venäläisiä, ja he eivät osaa suomea. Suurin osa inkerinsuomalaisista nuorista ei osaa suomea ja pitää venäjää äidinkielenään. Inkerinsuomalaisia asuu paljon myös Virossa.

Venäläiset Suomessa

Venäjän kansalaisia muuttaa Suomeen vuosittain noin 2 000 henkeä (Tilastokeskus 2006a), ja suurinta osaa heistä voidaan pitää inkerinsuomalaisina. Vuoden 2005 lopussa Suomessa asui 24 621 venäläistä. (Tilastokeskus 2006b.) Kaikista Suomessa asuvista ulkomalaisista venäläisten osuus oli 21,6 prosenttia. Venäjältä muuttaneiden osuus on suurempi, koska osa Suomeen muuttaneista on jo saanut Suomen kansalaisuuden. Kansallisuudeltaan venäläisten määrä on myös suurempi, ja venäjää äidinkielenään puhuvia Suomessa asuukin lähes 40 000 henkeä (Tilastokeskus 2006c). Osa heistä on muuttanut Suomeen muista maista kuin Venäjältä: useimmiten entisen Neuvostoliiton alueelta. Nämä henkilöt eivät näy tilastoissa Venäjän kansalaisina. Osa venäjää äidinkielenään puhuvista on Suomeen aikaisemmin muuttaneita ja Suomen kansalaisuuden saaneita.

Venäläisten Suomeen muuttolla ja täällä asumisella on pitkä historia jo maittemme läheisen sijainnin takia. Lisäksi Suomi on ollut Venäjän keisarikunnan autonominen osa vuodesta 1809 vuoteen 1917 asti. On siis luonnollista, että venäläisiä on tällöin asunut Suomessa. Suomi itsenäistyi vuonna 1917, ja tämän jälkeen venäläisten määrä väheni: he joko muuttivat pois tai sulautuivat valtaväestöön (Horn 1995, 188–189). Venäläisten muutto Suomeen ei kuitenkaan loppunut kokonaan, vaan 1920-luvulla tänne muutti venäläisiä joko emigrantteina tai pakolaisina lähinnä Karjalasta ja Inkerinmaalta (Nygård 1980, 85). 1960-luvulta lähtien venäläisten Suo-

meen muutto on lisääntynyt jatkuvasti. Muuton päämotiivina oli 1980-luvulle asti avioliitto suomalaisen kanssa. 1980-luvulla Suomessa asuvat venäläiset olivat joko 1800- ja 1900-luvun alussa tänne muuttaneiden venäläisten jälkeläisiä eli niin sanottuja vanha-venäläisiä tai 1960-luvulta lähtien muuttaneita, ja nämä kummatkin ryhmät ovat nykyään sulautuneet valtaväestöön. (Horn 1995, 189–190.)

Ulkomaalaisia asuu selvästi eniten Uudellamaalla, Varsinais-Suomessa ja Pirkanmaalla, kun taas venäläiset ovat levittäytyneet tasaisemmin. Uudellamaalla venäläisiä on selvästi eniten, mutta seuraavissa kuudessa maakunnassa tasaisemmin eli 1 000–2 000 henkeä jokaisessa. Joissakin maakunnissa venäläiset ovat ehdottomana maahanmuuttajien enemmistönä. (Tilastokeskus 2006b.) Nämä maakunnat sijaitsevat Suomen itäosissa, ja venäläisille voikin pitää tyypillisenä asumisen keskittymisen näille alueille. Venäläisiä asuu kuitenkin jokaisessa Suomen maakunnassa: vähiten Ahvenanmaalla. Lahdessa ja Turussa asuu lähes yhtä paljon venäläisiä, vaikka ulkomaalaisia asuukin Turussa huomattavasti enemmän. Tämä johtuu mahdollisesti siitä, että Lahti sijaitsee lähempänä ja paremman yhteyden päässä Venäjältä kuin Turku. Voi myös olla, että muiden ulkomaalaisten mielestä Lahti on liian pieni paikkakunta, josta puuttuu heidän oman etnisen ryhmänsä sosiaalinen yhteisö. Enemmistö Turkuun ja Lahteen muuttavista venäjänkielisistä on paluumuuttajia (Työministeriö 2006). Paluumuuttajien määrä on vähentynyt vuoden 2002 jälkeen supistumi-

sen ollessa suurin Uudellamaalla ja Varsinais-Suomessa. Näille alueille on perinteisesti muuttanut paljon paluumuuttajia, ja siksi vähentyminenkin on ollut rajuinta. Lahteen on muuttanut vuoden 2002 jälkeen lähes yhtä paljon tai jopa enemmän paluumuuttajia kuin Varsinais-Suomeen yhteensä. Turku ja Varsinais-Suomi ovat siis menettäneet vetovoimaansa paluumuuttajien kohdalla.

Haastatellut nuoret Lahdessa ja Turussa

Tutkin Lahdessa ja Turussa asuvien venäjää puhuvien nuorten muuttotilannetta ja sopeutumista. Valitsin Turun ja Lahden tutkittaviksi kaupungeiksi, koska niissä molemmissa asuu lähes saman verran venäläisiä, mutta muuten kaupungit ovat luonteeltaan erilaisia. Ne sijaitsevat eri puolilla Suomea mutta kuitenkin Suomen eteläosassa. Lahti sijaitsee idempänä ja siten lähempänä Venäjää suoran rautatieyhteyden varrella. Vaikka venäläisiä asuu kaupungeissa lähes yhtä paljon, niin Turussa asuu huomattavasti enemmän ulkomalaisia kuin Lahdessa.

Venäjää puhuvien nuorten muuttotilannetta ja sopeutumista tutkin haastattelujen pohjalta. Haastattelin yhteensä kolmeatoista 16–24-vuotiasta nuorta, jotka ovat muuttaneet Suomeen entisen Neuvostoliiton alueelta ja jotka kokevat äidinkielekseen venäjän. Useimmilla heistä on inkerinsuomalaisia sukujuuria. Haastattelut ovat puolistrukturoituja, jolloin aihealueet ja päähaastattelukysymykset ovat kaikille samat. Tilanteen mukaan olen tehnyt tarkentavia lisäkysymyksiä tai jat-

kanut keskustelua jostakin esille tulleesta temasta. Haastateltavia nuoria etsin maahanmuuttajayhdistysten ja tuttavapiirieni kautta, ja haastattelut on suoritettu joko maahanmuuttajayhdistysten kohtauspaikoissa tai Turun yliopiston tiloissa.

Haastatellut nuoret ovat muuttaneet Suomeen 1990- ja 2000-lukujen aikana (taulukko 1). Varhaisimmat muuttajat ovat tulleet Suomeen aivan 1990-luvun alussa paluumuuton tullessa mahdolliseksi, kun taas osa on muuttanut vasta 2000-luvulla. Suurin osa on vielä entisen kotimaansa kansalaisia, sillä vain kahdella haastatellulla, jotka molemmat asuvat Turussa, on Suomen kansalaisuus. Kansalaisuudeltaan venäläisiä haastatelluista on seitsemän: loput ovat joko Suomen, Lietuan, Uzbekistanin tai Kazakstanin kansalaisia. Kahta haastateltua lukuun ottamatta kaikilla muilla on inkerinsuomalaisia sukujuuria. Nämä kaksi muuta ovat muuttaneet Suomeen äidin uuden avioliiton kautta. Nuoret ovat muuttaneet Suomeen Venäjän eri osista tai entistä neuvostotasavalloista, mikä kuvaa hyvin syntyperältään suomalaisten henkilöiden levittäytymistä eri puolille entistä Neuvostoliittoa osin karkotusten vuoksi.

Enemmistö haastatelluista on asunut koko Suomessa asumisaijansa samalla paikkakunnalla, tässä tapauksessa Turussa tai Lahdessa. Muutama nuori on muuttanut

Turkuun muualta. Haastattelemani nuoret ovat hyvässä tilanteessa: kaikki heistä ovat joko töissä tai koulussa. Muuttaessaan haastateltavat olivat nuoria, ja lähes kaikki ovat käyneet Suomessa peruskoulua. He eivät siis ole jääneet väliinpuotoajan asemaan. Väliinpuotoajilla tarkoitan nuoria, jotka ovat muuttaneet Suomeen vasta peruskouluikänsä jälkeen ja joilla on vaikeuksia saada jatko-opiskelupaikka esimerkiksi heikon suomen kielen taidon takia. Tällaiset nuoret ovat suurella vaaralla syrjäytyä.

Muuttojen motiivit

Haastattelemani nuoret ovat muuttaneet Suomeen joko perheensä tai äitinsä kanssa. Nuorin on ollut Suomeen muuttaessaan 8-vuotias ja vanhin 18-vuotias. Suurin osa on ollut 10–14-vuotiaita. Haastateltavien ollessa nuoria muuttopäätöksen ovat tehneet vanhemmat yhdessä tai pelkästään isä tai äiti. Haastatteluissa tuli esille kolmenlaisia Suomeen muuton motiiveja. Näitä olivat tunne suomalaisuudesta, Suomessa asuvat sukulaiset ja Suomen paremmat olot, joihin liittyen mainittiin parempi tulevaisuus, paremmat mahdollisuudet sekä parempi elintaso. Suomessa asuvien sukulaisten luokse muuttaminen voi tapahtua ainakin kahden asian takia. Muuttajat ovat saaneet sukulaisten kautta helposti tietoa Suomesta, ja sukulaiset ovat rohkaisseet muuttoon tai sukulai-

set kuuluvat heidän sosiaaliseen yhteisöön, jota ilman on vaikea elää.

Muissa inkerinsuomalaisia koskevissa tutkimuksissa on saatu samantapaisia vastauksia. Epävarmaan ja epätoivoiseen tulevaisuuteen kotimaassa on viitattu ainakin Romakkaniemen (1997) ja Kyntäjän (1998) tutkimuksissa. Näiden tutkimusten mukaan inkerinsuomalaiset ovat muuttaneet Suomeen muun muassa taloudellisten syiden ja lasten takia, mitkä syyt tulevat esiin myös haastattelemani nuorten kohdalla paremman elintason ja parempien opiskelumahdollisuuksien kautta. Myös kansallisiin syihin vedotaan; tällä tarkoitettaneen tunnetta suomalaisuudesta. Molemmissa aikaisemmissa tutkimuksissa yksi muuttosyy on ollut turvattomuuden tunne, joka ei tule esille nuorten vastauksissa. He ovat olleet muuttaessaan nuoria, ja heillä ei välttämättä ole käsitystä eikä muistoa Venäjällä tällöin vallinneista oloista.

Turkuun ja Lahteen muuttamisen motiivit muistuttavat toisistaan: asunto, sukulaiset ja tuttavat sekä työ- ja opiskelupaikka. Asunto on ihmisen turvallisuuden tunteeseen liittyvä perustarve, ja siksi se on tärkeä maahanmuuttajille. Inkerinsuomalaisilta myös vaaditaan, että heillä on asunto Suomeen muutettaessa. Asunnon saaminen voi joskus olla vaikeaa, ja siksi se on olennainen motiivi muuttopaikkakunnan valinnassa.

Taulukko 1. Haastateltujen Suomeen muuttovuodet

Vuosi	1991	1993	1995	1996	1998	1999	2000	2001	2002	2004
Muuttaneita	1	1	1	2	1	1	2	1	2	1

Turusta tai Lahdesta asunnon saa helpommin ja halvemmalla kuin Helsingistä. Sukulaisten ja tuttavien merkitys korostuu asuinpaikan valinnassa enemmän kuin Suomeen muuton motiivina. Sukulaiset ja tutut ovat auttaneet asunnon hankinnassa sekä kertoneet Suomesta ja täällä asumisesta. On myös mukavampaa muuttaa paikkakunnalle, jossa asuu tuttuja. Tällainen sosiaalinen yhteisö on tärkeä maahanmuuttajan hyvinvoinnille. Työ- ja opiskelupaikka on tavallinen muuton motiivi, ja erityisesti Suomen sisäisessä muutossa niiden tärkeys muuttomotiivina tulee esille. Kaikki haastateltavien Suomen sisäiset muutot johtuivat näistä kahdesta tekijästä, työstä tai opiskelusta.

Venäläisyys vai suomalaisuus?

Kaikkien haastateltujen mielestä on tärkeää säilyttää venäläinen kulttuuri ja siihen liittyvät tavat. Ne osoittavat heille mistä he ovat kotoisin ja auttavat ymmärtämään heitä itseään sekä muovaamaan heidän identiteettiään. Tärkeimpänä säilyttämisen arvoisena asiana pidetään venäjän kieltä, jota pidetään kulttuurin säilyttämisen välineenä ja hyödyllisenä taitona työelämää varten. Nuoret eivät halua muuttua suomalaisiksi, vaan he tahtovat ikään kuin poimia kummastakin kulttuurista niiden parhaimmat puolet. Muutamalla nuorella on kuitenkin nähtävissä halu säilyttää venäläinen kulttuuri kokonaisuudessaan ja sellaisenaan ilman muutoksia, jolloin on nähtävissä akkulturaatioasenteiden mukaisen separaatiotilanteen piirteitä.

Useimmat haastateltavat tuntevat itsensä venäläisiksi osaksi sen takia, että he puhuvat venäjää äidinkielenään. He tuntevat itsensä etniseltä taustaltaan venäläisiksi, vaikka suurin osa on paluumuuttajia ja vaikka heillä on täten suomalaiset sukujuuret. He tietävät olevansa osaksi suomalaisia, mutta he eivät tunne itseään suomalaisiksi. Neljälle haastattelemani heidän oma kansallisuutensa ei ollut yhtä selkeä kuin muille. He eivät tiedä, mihin he kuuluvat vai kuuluvatko mihinkään. Toisaalta he eivät halua lokeroitua minkään kansakunnan jäseneksi vaan pitävät itseään ylipäättään ihmisenä ja maailmankansalaisena.

Nuorten sopeutuminen

Nuorten sopeutumisessa Suomeen on nähtävissä eri tasoja: osa on sopeutunut täysin ja on selvästi kaksikulttuurisia, kun taas osalla sopeutumisprosessi on vielä kesken. Akkulturaatioasenteiden (Berry et al. 1987, cit. Liebkind 1994: 24–25) mukaisesti tarkasteltaessa suurin osa nuorista haluaa olla ja on integroituneita. Tällä tarkoitetaan, että he haluavat olla yhteydessä suomalaisiin ja olla osa suomalaista yhteiskuntaa samalla kun he haluavat säilyttää omaa kulttuuriaan. Osassa nuoria on havaittavissa pientä epäröimistä suhtautumisessa suomalaiseen yhteiskuntaan, ja heidän tilannettaan kuvaa osaksi akkulturaatioasenteista separatismi eli vahva vähemmistöidentiteetti. He eivät kuitenkaan ole täysin eristäytyneitä suomalaisesta yhteiskunnasta, vaan tällä hetkellä he ovat integraation ja separatismien välillä. He haluavat käydä Suomessa töissä, mutta heidän

asenteessaan on havaittavissa pieni pilkkahdus separatismista. Kuitenkin koulussa ja työssä käynnin ansioista he ovat kosketuksissa suomalaiseen yhteiskuntaan, ja näin he ehkä ymmärtävät integraation ja kaksikulttuurisuuden tärkeyden heidän tilanteessaan. Mahdollisesti he ovat vain arkoja, ja he eivät vielä ole ymmärtäneet suomalaista kulttuuria, ja siksi he korostavat venäläistä kulttuuria ainoana oikeana kulttuurina.

Mielestäni haastattelemani nuoret ovat matkalla kohti integraatiota ja sopeutumista, vaikka toiset eivät ole vielä tottuneet kaksikulttuurisuuden ajatukseen. He kaikki ovat kuitenkin jo nyt osa suomalaista yhteiskuntaa, eivätkä he ole syrjäytyneitä. He kaikki käyvät koulua tai ovat töissä ja puhuvat suomea jonkin verran. Suurimpana ongelmana koen heidän sosiaaliset verkostonsa, jotka koostuvat pääasiassa muista venäjää puhuvista maahanmuuttajanuorista. Maahanmuuttajan hyvinvoinnin kannalta on tärkeää olla yhteydessä omanmaalaisiin henkilöihin, mutta tärkeää on myös tutustuminen valtaväestön edustajiin. Tämä auttaa sopeutumisessa niin uuden kielen taidon kehittämisen kuin maan tapojen ymmärtämisen ja oppimisen muodossa.

Haastattelujen perusteella muodostetut ryhmät

Haastateltavista voi tehdä erilaisia ryhmittelyjä, jotka eroavat joiltakin piirteiltään toisistaan. Nämä eivät ole toisiaan poissulkevia, vaan sama henkilö voi kuulua useaan eri ryhmittelyyn. Sopeutumisasteen perusteella on mahdollista tehdä ryhmittely, jossa on kolme

erottuvaa ryhmää. Yhden ryhmän muodostavat ne henkilöt, joilla on Suomen kansalaisuus. He osaa-
vat kaikkein parhaiten suomea ja
ovat asuneet täällä pisimpään. Tä-
tä ryhmää voi nimittää sopeutu-
jiksi. Toisen ryhmän muodostavat
ne, joiden integraatio on hyvässä
vauhdissa positiiviseen suuntaan
mutta jotka tarvitsevat vielä aikaa.
Heillä on halua ja mahdollisuuksia
päästä samalle tasolle sopeu-
tujen kanssa. Heitä voi nimittää
vauhtiin päässeiksi. Kolmannella
ryhmällä on mahdollisesti sopeu-
tumisongelmia, jotka eivät kuiten-
kaan ole ainakaan vielä suuria. He
haluavat olla osa suomalaista yh-
teiskuntaa, mutta he kokevat ole-
vansa vain venäläisiä eivätkä yh-
tään suomalaisia. Heitä voi kutsua
nimellä varovaiset.

Toisen ryhmittelyn voi muo-
dostaa sen perusteella, miksi nuoret
itsensä tuntevat. Siinä ensim-
mäinen ryhmä, maailmankansa-
laiset, ei tiedä, ovatko he venäläi-
siä, suomalaisia vai maailmankan-
salaisia. Heitä yhdistää juurettö-
muus. Toinen selvä ryhmä on hen-
kilöt, jotka tuntevat itsensä venä-
läisiksi, vaikka suurin osa on aina-
kin osaksi suomalaista sukua. Venä-
läiseksi tunteminen ei ole ongel-
ma, ja tämä ei ole merkki separa-

tismista, vaan omien juurien tun-
teminen voi helpottaa sopeutumista
ja itsensä ymmärtämistä. Kaikki
haastatellut kuitenkin tuntevat it-
sensä osaksi venäläisiksi, koska he
mainitsevat venäjän kielen ja joita-
kin venäläisyyden piirteitä säilyt-
tämisen arvoisina asioina. Maail-
mankansalaisetkin siis myöntävät
olevansa osaksi venäläisiä, vaikka
kaikki heistä ei sitä itse suoraan sa-
nonut.

Kolmas selvä ryhmittely on in-
kerinsuomalaiset, jotka ovat muu-
taneet Suomeen paluumuuttajan
statuksella, ja etniset venäläiset,
joita ei ollut kuin muutama haasta-
teltavien joukossa. Tämä ryhmit-
tely ei mielestäni kuvaa tilannetta
oikein, koska inkerinsuomalai-
sista suurin osa tuntee itsensä venä-
läisiksi. Tämä koskee erityisesti
nuoria, koska vanhemmille suo-
malaisuus on tutumpi asia. Viral-
lisesti ja geneettisesti he ovat in-
kerinsuomalaisia tai suomalaisia,
mutta mieleltään venäläisiä.

Haastatellut voi myös ryhmi-
tellä tärkeimmän muuttomotiivin
perusteella. Tätä jakoa ei tule pi-
tää jyrkkänä vaan suuntaa anta-
vana, koska muuttoon vaikutta-
vat niin monet tekijät, että niiden
kaikkien määrittäminen on mah-
dotonta. Haastateltavani eivät ole

tehneet itse muuttopäätöstä, vaan
heidän vanhempansa ovat tehneet
sen. Tämä jako on siis periaattees-
sa haastateltavien vanhempien ja-
ko eikä heidän itsensä. Ensimmäi-
seen ryhmään kuuluvat suomalai-
suuden ja toiseen sukulaisten takia
muuttaneet. Kolmannen ryhmän
muodostavat paremman elintason
sekä parempien tulevaisuuden nä-
kymien takia muuttaneet.

Ryhmittelyjä olisi mahdollista
tehdä monien muidenkin haas-
tatteluissa esille tulevien asioiden
perusteella. Nämä neljä ovat mie-
lestäni olennaisimpia ja ovat ikään
kuin haastattelujen yhteenveto-
ja. Ryhmien rajat ovat häilyviä ja
muuttuvia. Ryhmittelyni ei siis
välttämättä kuvasta todellisuutta,
mutta ne auttavat ymmärryksessä.
Taulukossa 2 olen koonnut teke-
mäni ryhmittelyt yhteen.

Lopuksi

Haastatellut venäläiset nuoret ovat
sopeutuneet Suomessa asumiseen
kohtalaisen hyvin. Kuitenkin yk-
sikin henkilö, jolla on ongelmia,
on liikaa. Haastateltujen nuorten
kohdalla suurimpana ongelmana
pidän heidän rajoittunutta sosiaa-
listaa yhteisöään. Olisikin tärke-
ää saada suomalaiset ja maahan-

Taulukko 2. Haastattelujen perusteella tehty ryhmittely ja ryhmät

	Sopeutuminen	Etnimen itsemäärittely	Juuret	Muuttomotiivi
1. ryhmä	sopeutujat	maailman- kansalaiset	suomalaiset	suomalaisuus
2. ryhmä	vauhtiin päässeet	venäläiset	venäläiset	sukulaiset
3. ryhmä	varovaiset			elintaso

muuttajanuoret kosketuksiin toisensa kanssa niin, että syntyy kestäviä ystävyysuhteita. Tämä auttaa niin ulkomaalaisnuoria sopeutumisen kuin suomalaisnuoria suvaitsevaisuuden suhteen.

Maahanmuuttajanuoriin liittyvä tutkimus on jatkossakin tärkeä ja ajankohtainen tutkimusaihe, koska heidän tilanteensa muuttuu koko ajan. Suomessa asuu vielä suhteellisen vähän maahanmuuttajia, eivätkä he ole asuneet täällä vielä pitkää aikaa. Suomi onkin uuden tilanteen edessä, kun maahanmuuttajien seuraavat sukupolvet varttuvat. Heillä on mahdollisesti omanlaisiaan ongelmia, jotka eivät muistuta ensimmäisen polven maahanmuuttajien tai valta-väestön ongelmia.

Kirjallisuus

Berry, J.W., U. Kim, T. Minde & D.Mok 1987. Comparative studies of acculturation stress. *International migration review* 21:3, 491–511.

Horn, F. 1995. Russians in Finland. Teoksessa Pentikäinen, J. & M. Hiltunen (toim.): *Cultural minorities in Finland. An overview towards cultural policy*. 183–199.

Publications of the Finnish National Commission for Unesco No 66. Helsinki 1995.

Kyntäjä, E. 1998. Venäjän ja Baltian maiden uudet väestöliikkeet. Teoksessa Kyntäjä, E & H. Kulu: *Muuttonäkymät Venäjältä ja Baltian maista Suomeen*. 11–37. Siirtolaisuustutkimuksia A20. Siirtolaisuusinstituutti. Turku 1998.

Laki ulkomaalaislain muuttamisesta 511/1996

Laki ulkomaalaislain muuttamisesta 218/2003

Liebkind, K. 1994. Maahanmuuttajat ja kulttuurien kohtaaminen. Teoksessa Liebkind, K. (toim.): *Maahanmuuttajat. Kulttuurien kohtaaminen Suomessa*. 21–49. Hakapaino Oy. Helsinki 1994.

Nygård, T. 1980. Itä-Karjalan pakolaiset 1917–1922. *Studia Historica Jyväskyläläisiä* 19. Jyväskylän yliopisto. Jyväskylä 1980.

Romakkaniemi, H. 1997. Inkerinsuomalaiset paluumuuttajanuoret pääkaupungissa. Teoksessa Pitkänen M. & A. Jaakkola (toim.): *Inkerinsuomalaiset kunnassa*. 70–81. Suomen Kuntaliitto. Jyväskylä -97. Tilastokeskus 2006a. 16.11.

2006. Maahan- ja maastamuuttaneet lähtö- ja määrämaan iän ja

sukupuolen mukaan 1987–2005. <<http://pxweb2.stat.fi/database/V%E4est%F6/Muuttoliike/Muuttoliike.asp>>

Tilastokeskus 2006 b. 16.11. 2006. Kansalaisuus iän ja sukupuolen mukaan maakunnittain 1990–2005. <<http://pxweb2.stat.fi/database/V%E4est%F6/V%E4est%F6rakenne/V%E4est%F6rakenne.asp>>

Tilastokeskus 2006c. 16.11. 2006. Kieli iän ja sukupuolen mukaan maakunnittain 1990–2005. <<http://pxweb2.stat.fi/database/V%E4est%F6/V%E4est%F6rakenne/V%E4est%F6rakenne.asp>>

Työministeriö 2006. 23.9.2006. Paluumuutto entisen Neuvostoliiton alueelta 1999–2005. <http://www.mol.fi/mol/fi/99_pdf/fi/04_maahanmuutto/08_maahanmuuttotilastot/pal053.pdf>

Virtanen, M. 2000. Return migration to Finland from the former Soviet Union. Teoksessa Hakola, K. (toim.): *Articles on migration management on the eastern border of the EU*. 112–117. University of Jyväskylä. Jyväskylä 2000.

MEV-seminaari Siirtolaisuusinstituutissa 16.4.2007

Muuttoliikkeiden ja etnisyydetutkimuksen (MEV) seminaari pidettiin Siirtolaisuusinstituutissa maanantaina 16.4.2007. Kiinnostunutta yleisöä kokoontui kuuntelemaan VTM Saara Pellanderin (oik.) luentoa "Aasiainen sukutausta, suomalainen elämä": Naisten kokemuksia ja tulkintoja toiseudesta ja FM Eveliina Lyytisen (vas.) luentoa: "Pakkomuutto globaaliongelmaksi - Pakkomuuton käsitteellistäminen ja pakkomuuttajaryhmien suojelun maantieteelliset diskurssit". Kuva: Jouni Korkiasaari

Russian women in Denmark: between integration and marginality

Andrey Lukyanov

Ethical situation in Denmark

Denmark is one of some countries in Europe, which has not so many foreigners and it means – not so many traditions for immigration and integration. Up to the second half of the 20th century Denmark was almost a monoethnic state with only some groups of not-original population – peoples from Greenland, Iceland and some other colonies. Only Greenlanders were representatives of non-European culture, traditions and religion, but under Danish colony they received Danish culture such as literature, language, Lutherans church as official religion and Danish culture and traditions as "good taste". All these people from colonies haven't brought any problems for Danish people, but nevertheless they were almost assimilated.

In 1956 Denmark decided to help Hungarian refugees – it was the first step on the way to multiethnic state and society. Right up to 1972, when EU stopped almost

all forms of "guest work", Denmark took a lot of refugees from Eastern Europe and thousands guest workers from Turkey, Yugoslavia, Pakistan and North Africa. But the biggest part of foreigners came as guest workers and their residence's status was temporal. It meant, that they and their status in country were without plans about integration, Danish courses etc. All foreign workers were accepted by government, local people, trade unions and aliens themselves as temporal and that's why guest workers didn't think about integration and someone kind of contact with local population. Later it was decided that it could be useful for foreign workers to get some information about Denmark, Danish work's rules and political system from special newspapers in foreign languages by special arrangements in co-work with embassies. But generally foreign workers were isolated from other workers and Danish every day's life.

A lot of foreign workers received a permanent permission to stay in Denmark and lot's of them received later Danish citizenship and brought their own families from countries of origin to the Kingdom. A large part of foreigners in Denmark consisted of foreign workers, but with time it was a steady stream of refugees

that played a big role in forming of Danish multiethnic society.

In 1956 taking of refugees changed at the beginning of 1970, when the amount of east Europeans was down, but Denmark received new refugee groups from other fare countries with different regions such as Uganda, Chile, and Vietnam etc. All these people arrived in the Kingdom of Denmark after agreement with UN and UNHCR. Since 1980 more and more asylum seekers and refugees came from Middle East (Iran, Iraq, Palestine etc.) there, but since 1990 lot's of refugees came from former Yugoslavia.

Up to the middle of 1970s all refugees were located only in Copenhagen and Århus – the next biggest city in Denmark (and it was actually wrong, because it was a basis for making ghetto and a reason for problems with integration of foreigners in the future). But after the Vietnamese people's arrival province cities and towns were also involved in the process of refugees' accommodation. And in the 1990s almost all Danish communities received refugees from different countries.

Now all refugees and other foreigners have to go to language school, where they learn Danish and culture and traditions of Denmark, get advices and other help

Andrey Lukyanov, PhD., Associate Professor, Department of Sociology, State University of Service and Economy, St. Petersburg; Guest Researcher by Sociological Department, Åbo Akademi, Turku

for better integration in Danish society.

According to the Danish Statistical Office, there are ca. 300 000 foreigners in Denmark, that is, people with foreign citizenship compose ca. 5 % of the Danish population (in 1984 there was ca. 1 %). The majority of foreigners were stationed in the Copenhagen area and that's why the population of foreigners is nationally and religiously very different, a quarter of them are from Nordic and EU-countries and every third of aliens is Christian. 20 % of foreign citizens were born in Denmark.

Russian migrants in Denmark and double marginality

The part of Russian migrants is not large – ca. 3 200 people, the most of them are women – 2 292 (1 311 of them are married to Danes). As married women are the largest part of Russian people in Denmark, I selected them as a basis group for my research.

The phenomenon of marginality is actual and important in our time of change: people in the context of globalisation are forced to move not only from country to country, but also between branches and industries, strata of society etc. Therefore sociologists talk about so-called "new marginal groups".

Russian women began to come to Denmark in the 1990s – in so-called Perestrojka-time, when economical and political situation in USSR/Russia was labile and many people and groups of people (especially ethnical Germans and Jews) decided to move from

Russia to other countries. But all these people and groups had and still have problems with integration in the society in their new "homeland". The most of them are marginal – that means they have problems both with accepting their new culture and the society, which doesn't want to accept them as equal citizens.

But there are some differences between migrants groups of Russian people, for example, in Germany and in Denmark: in Germany "the Russians" (or more precisely – the ethnical Germans) live together, in the same city districts and have a big community with culture institutes (school, newspapers, churches etc.), while in Denmark the Russians live among Danish people and are "good integrated" (that is, our nationals as a part of Danish families know Danish traditions, language and everyday life better than isolated groups of asylum-seekers or refugees). But the question is if the Russians are really integrated or maybe they are latent marginals.

When I began my work with the Russians in Denmark, I have some assumptions about how marginal my fellow countrymen are. I presumed, that many of them have problems with job, daily contacts, friends, family life etc. But it's not so easy to research it in marginality-field because of some reasons:

1. As a rule respondents do not know about marginality as social phenomenon – that's why researcher needs to find some other questions, which can indicate marginality – in my research I chose questions about everyday and job contacts, perception of Danish traditions etc.;

2. Research about marginality is to be made with use of two kinds of data: statistical information and results of quantitative explorations;

3. In marginality-researches we need to use questions of private character – that's why it's necessary to formulate them very carefully.

During some years I had possibilities to observe life of Russian people in Denmark and my opinion is that they are marginal, they live in marginal situation, which is usual for migrants. On basis of extended interviews with 10 Russian women who are married/divorced (which was the part of my PhD.-project about quality of life in Denmark and North-West Russia) I could make some conclusions:

1. Russian migrants in Denmark are good integrated on the common, everyday level: they need to be like the Danes because they live with Danish mates, have family with their Danish spouses and learn more about Denmark and have to get to know all Danish things from their own husbands and their families;

2. In fact our migrants have a lot of problems with accepting and integration on the official level; because of Danish foreigner policy Russian migrants are not really recruited to take part in the integration processes: they are married to the Danes and it means, that their spouses or partners must help them to be integrated in Danish society;

3. The majority of Russian migrants in Denmark have a high education level (university degree) but they cannot use it in the Kingdom of Denmark and need to

take unqualified work or just to be housewives – and it is manifestation of marginality of social role: "former" engineers work as labourers and not because of their bad education or qualification, but only because of their national origin;

4. The other form of marginality is a cultural marginality. This kind of marginality is also one part of life of Russian migrants in Denmark. In spite of everyday contacts with the Danes they don't identify themselves with the Danes, but they are not the real Russians anymore. They are between two cultures and we feel it in their language – many of migrants talk to each other one kind of pidgin. The severance from Russia made our migrants marginal in both in country of origin and in their new homeland: they are really between two banks. Because of severance from country of origin many of the Russians abroad don't want to move back to Russia and are satisfied with low social position in their new homeland.

5. My opinion is that many of migrants' groups in Denmark (including the Russians) are part of process of structural marginality, too: they have not so many possibilities to be really well integrated and to demonstrate their loyalty to their new homeland. In fact there are many demonstrations of discrimination, which influence on intensification of marginality.

Unfortunately my research of marginal situation of the Russians in Denmark was a pilot character and is not complete and perfect, but nevertheless it can show some tendencies towards complication of marginality-phenomenon in Europe.

All these above-listed conclusions are evidence of necessity to understand migrations process deeper and wider: real integration is not possible without minimization of marginality. The phenomenon of double marginality in migration context needs more to be paid attention by authorities and research people.

Reasons for marginality as a part of social decomposition

But where is a way to reduction of marginality and decomposition? I suppose that only dialogue, study, information and co-work can and will make Aliens to become real citizens. Social activity of new citizens on the different levels of public life make them to be more open and tolerant to some things, that is not acceptable in their countries of origin, which are usual and tolerated in western or European cultures: pluralism, opinion freedom, etc. There are some good examples of migrants positive co-operation with local people: in Germany, France, the Netherlands, and Denmark are some migrants members of community councils and parliaments, and on the united front Aliens and Europeans try to contend against fascism, nationalism, religious fanatics and prejudices from both sides.

Nowadays when all European states have people with different national and religion background, so it is vitally important to provide a new policy, which is built on dialogue, trust and joint worth.

But despite of concept of "the third way" and other good ideas about better integration, it is progressive growth of

intolerance in Danish society. There isn't almost any dialogue, but conservation in old traditions and prejudices. The Danish Folks Party has good chances to be winner again. Electorate is interested in "invandrer spørgsmål" – Aliens question more than in other important problems such as taking part of Denmark in war in Iraq, environmental problems and unemployment. Aliens are guilty in all Danish problems is DF's motto. Instead for social democratic softness and cultural relativism we receive more and more xenophobia at the moment. Xenophobia is a new mantra in the modern Danish policy – and also social democrats and other left political powers use it in the elections. The cheap and vulgar populism abuse of politicians for disguising other problems – sometimes it reminds Germany in the 1930s. But this propaganda and strong rules for family reunion cannot resolve problems with integration, tolerance and criminality in Aliens milieu.

I think that Denmark needs a real open debate about multiethnic society, tolerance and intolerance, one standard for all and other question in this direction. This debate can give the Danes more knowledge about Aliens' and their own Danish traditions – and DF will not have possibilities for abuse national idée more.

Today DF can present itself as a sole guardian of Danish traditions (it's very important in this context) and of the Danish Folk Church (Dansk Folkekirke) – the state church in Denmark. Dansk Folkekirke has a special V.I.P.-status in Denmark: the Church is

one part of state and is organised in Church Ministry with special authorities concerning register of births, deaths and names. This non-democratically tradition and law is not acceptable in the multiethnic and multireligious state: why should Catholics, Moslems, Orthodox or Atheists register the birth of their own child in the Lutheran Church? Shouldn't it be a State job? And why should the State pay salary to only priests in Folkekirke and not to all other priests? All people in Denmark pay tax and it will be more democratic and fair if priests of other churches will receive salary from state or nobody will receive it. So it means that multiethnic society (with all respect to recipient counties) claim some reforms in all spheres of public and political life – also in church's status, too.

Final points: multiethnic society and common civil society

The multiethnic society is already here and we cannot ignorant it more. In the context of modern world development, globalisation and contrast between North and South it will be impossible for so little country like Denmark and for Europe generally to escape Aliens in our every days life. But we can escape civil war in our countries and national conflicts like in former Yugoslavia.

It will be more better if all or majority of new citizens in our countries will learn our democratic traditions, our social rules and humanistic worth and will get possibilities to be Moslems, Hindus or Orthodox so long and so much but in some ranges, of course. And these ranges are civil

society, respect for other people, cultures, religions, opinions, preferences and rights. Only in this case we can talk about real comprehension between parts and about real tolerance.

Sources

1. www.dst.dk
2. www.danskfolkeparti.dk
3. www.folketinget.dk
4. www.radikale.dk
5. www.politi.dk
6. www.udlst.dk
7. www.kirkeministeriet.dk
8. www.kritiskemuslimer.dk
9. www.rusmark.dk
10. www.danrus.dk
11. www.rusforum.dk
12. www.ortodoks.dk
13. www.russiskhus.dk
14. www.dkrus.dk
15. www.dansk-russisk-hus.dk

"Russia's New Migration Policy" -lecture in Institute of Migration

Ph.D. Andrey Y. Lukyanov kept an interesting lecture "Russia's New Migration Policy" in Institute of Migration at 28.5.2007. Photo: Jouni Korkiasaari.

Turvapaikkajärjestelmän rakentaminen on haaste Turkin hallitukselle ja UNHCR:lle

Anna Mikkonen

Turvapaikkajärjestelmä on Turkissa siirtymävaiheessa, jonka aikana YK:n pakolaisjärjestö UNHCR tekee edelleen suurimman osan turvapaikkapäätöksistä, uudelleensijoittaa pakolaisia kiintiöpakolaisia vastaanottaviin maihin ja järjestää viranomaisten koulutusta turvapaikka-asioissa. Tavoitteena on, että hallitus ottaa kokonaan vastuulleen turvapaikkapäätökset ja että pakolaiset voisivat asettua Turkkiin asumaan. UNHCR vähentää toimintaa Turkissa sitä mukaa, kun Turkkiin kehittyä toimiva ja vakaa kansallinen turvapaikkajärjestelmä. UNHCR:n rooli Turkissa onkin muuttumassa käytännön toimijasta asiantuntijaksi ja tarkkailijaksi. EU-jäsenyyden tavoittelu ohjaa vahvasti Turkin hallituksen toimintaa kansallisen turvapaikkajärjestelmän perustamisessa.

Keskeisimpiä tavoitteita UNHCR:n näkökulmasta ovat:

- Lainsäädännön kehittäminen EU-jäsenyyksivaatimusten mukaisesti
- EU:n kriteerit täyttävän turvapaikanhakijoiden vastaanottojärjestelmän luominen

Kirjoittaja on työskennellyt apulaisasiantuntijana UNHCR:n toimistossa Turkissa vuosina 2004-2006. Tämä artikkeli heijastelee kirjoittajan omia näkemyksiä, eikä ole välttämättä yhteneväinen YK:n tai UNHCR:n näkemysten kanssa.

- Turvapaikkapäätöksiä tekevän toimielimen perustaminen ja työntekijöiden kouluttaminen
- Turkkiin kotoutumisen mahdollistaminen
- Kansalaisyhteiskunnan kehittäminen
- Pohjois-Irakissa pakolaisina elävien kurditaustaisten Turkin kansalaisten kotiinpaluu

Valtaosa pakolaisista ei voi jäädä Turkkiin

Turkki on ohella säilyttänyt niin kutsutun maantieteellisen rajoituksen YK:n vuoden 1951 pakolaissopimuksessa ja vuoden 1967 pöytäkirjassa¹.

Rajoituksen mukaan sopimus koskee Turkissa vain henkilöitä, jotka pakenevat Euroopassa tapahtunutta vainoa. Valtio tarjoaa pysyvää suojelua eurooppalaisille muiden saadessa vain väliaikaista suojelua uudelleensijoitusta odottaessaan. Valtaosa Turkkiin tulevista turvapaikanhakijoista on jo vuosia tullut muualta kuin Euroopasta. He voivat hakea Turkissa turvapaikkaa UNHCR:ltä, ja odottaa että UNHCR sijoittaa pakolaisstatuksen saaneet kolmanteen maahan. Turkkiin tulleita eurooppalaisia pakolaisia kohdellaan enemmänkin 'vieraina' (guest status), eikä heillä ole pakolaisille kuuluvia oikeuksia. Kotouttamistoimintaa, esimerkiksi kieli- ja työllistymiskoulutusta,

ei Turkissa vielä ole.

Hallitus suunnittelee hyväksyvänsä Euroopan ulkopuolelta tulevia pakolaisia vuodesta 2012 sillä ehdolla, että turvapaikkajärjestelmän uudistamiseen tarvittavat lainsäädännölliset muutokset on saatu toteutettua ja EU-maat osallistuvat turvapaikanhakijoista Turkille aiheutuvien kulujen ja vastuun jakamiseen.

Uudistusprosessille ovat UNHCR:n uudelleensijoituksista vastaavan Ahmet Güderin mukaan antaneet sysäyksiä 1980 ja 90-luvuilla Irakista ja entisen Jugoslavian alueilta Turkkiin tulleet pakolaisryhmät: ”Nämä tapahtumat saivat hallituksen ymmärtämään, kuinka isosta asiasta on kyse ja että yhteistyötä ja lainsäädäntöä tarvitaan.”

”Turkki itsessään on muuttumassa. Samalla, kun asiat kehittyvät avoimempaan suuntaan, myös turvapaikkasysteemi toimii paremmin. EU:n tuomat muutokset hyödyttävät kaikkia täällä asuvia ihmisiä, mutta myös koko valtiota”, Güder jatkaa.

UNHCR:n tiedottaja Metin Çorabatirin mukaan maahanmuuttoasioissa on Turkissa tapahtunut selvä näkökulman siirtyminen turvallisuusongelmasta kohti ihmisoikeudellista otetta.

Myös kansalaisjärjestöjen määrä ja kapasiteetti Turkissa on kasvanut.

Hallituksen ja UNHCR:n välinen yhteistyö pakolaisasioissa

Turvapaikkahaastattelujen, -päättösten ja pakolaisten uudelleensijoittamisen lisäksi UNHCR avustaa turvapaikanhakijoita ja pakolaisia taloudellisesti sekä terveydenhuollon, koulutuksen ja väliaikaisen hätämajoituksen järjestämisessä. UNHCR:n kulut jokaisesta pakolaista kohden ovatkin Turkissa korkeammat kuin monissa muissa maissa. UNHCR toivoo, että hallitus alkaa huolehtia näistä kuluista. Hallituksen budjetissa tulisi olla erikseen turvapaikka-asioihin varattuja määrärahoja. EU, ja sen jäsenistä Hollanti, ovat toistaiseksi merkittävimmät pakolaisiin liittyvän koulutuksen rahoittajat.

EU-jäsenyyden tavoittelu on tuonut järjestelmän kehittämislle selkeän esityslistan, aikarajat ja rahoitusta. Ennen kaikkea se motivoi hallitusta tarvittaviin uudistuksiin. Sisäministeriön virkamiesten lisäksi UNHCR kouluttaa yhteistyössä hallituksen kanssa poliiseja, rajavartijoita, santarmeja, juristeja, kansalaisjärjestöjen työntekijöitä ja tuomareita turvapaikka-prosessiin liittyvissä asioissa.

”Viranomaiset ja UNHCR ovat yhtä mieltä siitä, että koulutusta tarvitaan. Koulutusbisnes on tullut paljon tärkeämmäksi kuin UNHCR:n perinteiset tehtävät täällä”, Güder korostaa. ”Lisääntyneen koulutuksen ja yhteistyön myötä Turkki on alkanut kulkea kohti turvapaikkajärjestelmää.” Turvapaikkahaastatteluja tekevät Seyda Balci ja Meltem Çiçekli kertovat huomanneensa viranomaisten kouluttamisen vaikutukset työ-

sään. ”Viranomaisten kouluttaminen on vaikuttanut pakolaisten elämään. Poliisi ymmärtää nykyään paremmin pakolaisten tilanteita. Myös se, mitä pakolaisella tarkoitetaan on tullut tutummaksi. Poliisi on empaattisempi kuin aikaisemmin.”

Yhteistyötä tarvitaan myös yksittäisten ryhmien vaikeiden tilanteiden ratkaisemisessa. Tällainen ryhmä on esim. Irakista Turkkiin tullut Iranin kurdien ryhmä. Hallitus ei halua, että UNHCR uudelleensijoittaa tätä ryhmää, sillä sen seurauksena saattaisi tulla lisää iranilaisia Irakista Turkkiin. UNHCR:lle ryhmän kohtalo on ihmisoikeusasia, ja pitkän tähtäimen ratkaisu täytyy löytää joko uudelleensijoituksesta tai Turkkiin kotoutumisesta. Irak ei ole turvallinen, ja Iraniin ryhmän jäsenet eivät voi palata.

Turvapaikkajärjestelmä siirtymävaiheessa

Turkin hallituksen suunnitelma maahanmuuttoon liittyvien EU:n jäsenyysvaatimusten täyttämiseksi² sisältää pitkän ja lyhyen aikavälin lainsäädännöllisiä muutoksia, turvapaikanhakijoiden vastaanoton järjestämisen, turvapaikkapäätöksiä tekevän toimielimen perustamisen ja Turkkiin kotouttamisen. Suunnitelmassa on myös varattu järjestöille merkittävä rooli.

UNHCR:n mukaan suunnitelma täyttää kansainväliset kriteerit ja sisältää useita EU:n hyviä käytäntöjä sekä ottaa riittävästi huomioon turvapaikanhakijoiden ja pakolaisten suojelun. Suunnitelma jopa ylittää joissakin asioissa EU-vaatimukset, mutta vielä on ratkaisemattomia kysymyksiä.

EU:n Turkin lähetystö ja UNHCR tukevat Turkin hallitusta suunnitelman täytäntöönpanossa. Huolena on kuitenkin aikataulusta lipsuminen, sillä hallitus ei ole vielä aloittanut useimpien osioiden toimeenpanoa. ”Tämä ei vaikuta meidän työhöme vielä, me teemme samoja turvapaikkahaastatteluja kuin ennenkin”, Çiçekli kertoo.

Nykyisestä UNHCR:n pyörittämästä järjestelmästä puuttuu erillinen valituselin, johon turvapaikkapäätöksistä voi valittaa. Toinen keskeinen ratkaistava asia näyttää olevan hallituksen sisäinen erimielisyys siitä, millainen turvapaikka- ja maahanmuuttoviranomainen Turkkiin perustetaan. UNHCR toivoo, että uusi toimielin huolehtisi keskitetysti kaikista turvapaikka- ja maahanmuuton alaan liittyvistä asioista. Uutta viranomaistahoa tarvitaan ohjaamaan toimintaa ja päättämään tarvittavien resurssien käytöstä sekä toimimaan siltana nykyisen ja tulevan systeemin välillä. ”Hallitus hyöttyy koulutuksista kunnolla vasta sitten, kun sillä on oma, erikoistunut turvapaikkayksikkö”, Çiçekli toteaa. ”Tämän elimen pitäisi olla pysyvä, sillä nyt koulutetut ihmiset voidaan rotaatiojärjestelmän takia siirtää seuraavana päivänä toiseen kaupunkiin”.

Hallituksen edustajat ovat mukana UNHCR:n tasa-arvo- ja lapsiasioihin paneutuvassa työryhmässä, jossa käytännön ongelmista voidaan keskustella. Lapsi- ja naisturvapaikanhakijoiden huomiointi näkyy hallituksen toimissa esim. siinä, että viranomaiset ovat alkaneet kansainvälisten suositusten mukaisesti rekisteröidä ja haastatella erikseen naispuoli-

set, täysi-ikäiset turvapaikanhakijat. Naispuolisten poliisien rekrytoiminen ja kouluttaminen pakolaisiin liittyviin tehtäviin on lisääntynyt.

Vastaanottokeskuksia ei vielä ole

Pakolaiset ja turvapaikanhakijat, jotka ovat rekisteröityneet hallitukselle väliaikaista turvapaikkaa varten, saavat oleskella Turkissa, kunnes heidät uudelleensijoitetaan. Hallitus noudattaa yleensä UNHCR:n antamia päätöksiä ja sallii pakolaisstatuksen saaneiden odottaa uudelleensijoitusta.

Turkissa ei ole vielä vastaanottokeskuksia turvapaikanhakijoille ja pakolaisille. Ilman huoltajaa saapuneet lapset majoitetaan kuitenkin valtion ylläpitämiin lastenkoteihin. Lisäksi hallitus on lisäämässä majoituspaikkoja muun muassa ihmiskaupan uhreille. Muut vastaavat itse asunnon järjestämisestä ja asumiskustannuksista heille osoitetussa sijoituskunnassa. Hallituksen suunnitelmassa on seitsemän vastaanottokeskuksen perustaminen eri puolille Turkkiä.

Turvapaikkapäätöstä odottavien hakijoiden tilanne on vaikea, sillä heidän on tultava toimeen pitkälti omillaan. Turvapaikanhakijoiden ja pakolaisten on lähes mahdotonta saada Turkissa työlupaa, mutta monilla on huonosti palkattuja pimeitä töitä. Tulevaisuudessa myönteisen turvapaikkapäätöksen saaneiden kuuluu saada pakolaisen oikeudet, oleskelulupa, oikeus tehdä töitä, opiskella jne.

Güder kertoo vastaanottokeskusten puutteen aiheuttamista käytännön ongelmista. ”Jos santar-

mit esimerkiksi saavat kiinni 50 rajanylittäjän ryhmän, santarit kysyvät, miten he haastattelevat kaikki, missä ja miten majoittavat ja muonittavat tulijat?. Paljon helpompaa olisi palauttaa heidät rajan toiselle puolelle.” Eräässä EU-projektissa ollaankin kohdentamassa varoja Itä-Turkissa haavoittuvia tulijoita kohtaaville santar-meille.

Uudelleensijoitus Turkista kiintiöpakolaisia vastaanottaviin maihin

Kotoutumisvaihtoehdon puutteen ja kotiinpaluun mahdottomuuden takia uudelleensijoitus Turkista kiintiöpakolaisia vastaanottaviin maihin on yhä ainoa pitkäntähtäimen vaihtoehto useimmille pakolaisstatuksen saaneille. Viime vuonna noin 1200 pakolaista uudelleensijoitettiin Turkista USA:han, Kanadaan, Suomeen ja Australiaan.

Turkin mahdollisen EU-jäsenyyden ja Euroopan ulkopuolelta tulevien pakolaisten hyväksymisen myötä uudelleensijoituksen ja Turkkiin tulevien turvapaikanhakijoiden määrän on arvioitu vähenevän huomattavasti. Maantieteellisen rajoituksen poistamisen jälkeen ehkä vain erittäin haavoittuvat poikkeustapaukset uudelleensijoitettaisiin kolmansiin maihin, ja muut pakolaiset saisivat asettua Turkkiin. Osalle hakijoista kotoutuminen Turkkiin saattaa olla helpompaa, sillä Turkki on kielellisesti ja kulttuurisesti lähellä heidän kotimaataan. Uudelleensijoitusta tarvitaan kuitenkin jatkosakin, sillä kaikki Turkin naapurimaista tulevat eivät välttämättä koe olevansa turvassa Turkissa.

”Jonkinlainen siirtymävaihe tarvitaan varmasti, mutta voi olla, että kiintiöpakolaisia vastaanottavat maat tukevat mieluummin Turkin ponnistuksia täällä paikan päällä kuin jatkavat kiintiöpakolaisten vastaanottoa”, Güder arvelee.

Vielä on ratkaisematta myös, mitä tehdään kielteisen päätöksen saaneille turvapaikanhakijoille ja muille maassa laittomasti oleville ulkomaalaisille. Jos Turkki liittyy EU:hun, astuvat voimaan myöskin niin sanotut Dublin-palautukset eli Turkin kautta kulkeneet turvapaikanhakijat voitaisiin palauttaa Turkkiin muista EU-maista. Turkki on maantieteellisen sijaintinsa takia keskeisellä paikalla monien Aasiasta ja Afrikasta tulevien turvapaikanhakijoiden matkalla kohti Eurooppaa. Osa turvapaikanhakijoista päättyy eri syistä Turkkiin kesken matkan. Turkissa onkin kasvava tarve hallituksen, IOM:n ja UNHCR:n yhteistyölle vapaaehtoista kotimaahan paluuta tukeville ohjelmille.

Tilanne parantunut Turkin rajoilla

Turkin hallitus on sitoutunut noudattamaan kansainvälistä suositusta, joka kieltää pakolaisten maastakarkottamisen⁵. Rajavartijoiden toimintaohjeiden mukaan kaikkien halukkaiden tulee voida hakea turvapaikkaa. Turkin hallitus noudattaa myös UNHCR:n suositusta, jonka mukaan irakilaisia ei käännytetä eikä palauteta Irakin heikon turvallisuustilanteen takia. Käännytyspäätöksen saaneet voivat myös tehdä hallinto-oikeudelle valituksen. Yksittäisiä käännytyksiä voi kuitenkin tapahtua, jos paikallispoliisi tai santarmi ei tunne

turvapaikkajärjestelmää tai yhteisen kielen puutteen takia. Laittomat maahantulot ovat yleisiä Turkin itärajalla, kun taas länsirajalle saapuu Turkin läpi kulkeneita ulkomaalaisia, jotka saattavat jäädä rajalla kiinni koittaessaan poistua maasta laittomasti. Tämän ryhmän saattaa toisinaan olla vaikeaa vakuuttaa rajavartijat halustaan hakea turvapaikkaa.

UNHCR:n tietoon ei tullut viime vuonna hallitukselle rekisteröityneiden turvapaikanhakijoiden karkotuksia, mutta kylläkin muita yksittäisiä karkotustapauksia, joissa hakija oli rekisteröitynyt vain UNHCR:lle tai ilmaisi hakevansa turvapaikkaa käännetyksen yhteydessä. UNHCR:llä ei ole resurssia tarkkailla rajavalvontaa eikä sillä ole aina pääsyä esim. säilöönottoloihin. ”Eri puolilla Turkkiä työskentelevät, käytännön työtä tekevät virkamiehet tuntevat nyt koulutuksen ansiosta vastuunsa ja kansainväliset suositukset paremmin kuin ennen ja erottavat helpommin pakolaisen maahanmuuttajasta. Käytännössä työ on välillä hankalaa, kun ei ole tulkkeja joka paikassa rajoilla ja vuorilla”, Çiçekli kertoo.

Jos Turkista tulee EU-maa, EU:lla olisi yhteinen raja mm. Irakin, Iranin ja Syyrian kanssa. Muutamat UNHCR:n työntekijät ovat huolissaan EU:n mahdollisista vaatimuksista tiukentaa Turkin rajavalvontaa ja he toivovat, ettei

se tule vaikeuttamaan pakolaisten pääsyä Turkkiin.

Suhtautuminen pakolaisiin

Turkissa ei ole juurikaan tutkittu turkkilaisten asenteita maahanmuuttajia ja pakolaisia kohtaan. Turkin maantieteelliseen kokoon ja 70 miljoonan väkilukuun verrattuna pakolaisten määrä on pienehkö, eivätkä pakolaisasiat ole tuttuja tiedotusvälineille ja suurimmalle osalle ihmisistä. Kotoutumista ja kontakteja paikallisiin ei yleensä ehdi muodostua samalla tavalla kuin monissa muissa maissa pakolaisten ollessa maassa vain väliaikaisesti uudelleensijoitusta odottaessaan.

Vieraanvaraisuus ja jakaminen on Turkissa yleistä, vaikka perheessä olisi työttömyyttä tai köyhyyttä. Seyda Balci ja Melt-em Çiçekli kertovat turkkilaisten asenteista kysyttäessä, että Turkissa on paljon uskonnollisuuteen liittyvää auttamista. ”Monet ajattelivat, että köyhiä pitää auttaa ja samalla he auttavat tietämättään pakolaisiakin. On paljon solidaarisuutta, tavalliset ihmiset ja naapurit antavat vaatteita ja ruokaa pakolaisille. Mutta siitä kaikki eivät tykkää, että pakolaiset tekevät töitä puoli-ilmaiseksi.”

Toisaalta kielteisiäkin asenteita löytyy. Maatiedosta vastaava Bülent Peker kuvailee yhtä pe-

rusasennetta pakolaisia kohtaan: ”Saatetaan ajatella, että Turkki on köyhä maa, miksi meidän pitäisi auttaa pakolaisia? Pakolaiset saattavat myös nähdä taakkana ja sairauksia ja rikollisuutta levittävinä. Vähemmän koulutetut turkkilaiset ovat usein auttavaisempia, sillä he ovat yleensä myös uskonnollisempia.” Afrikkalaistaustaisilla saattaa myös olla vaikeampaa kuin Turkin perinteisillä pakolaisryhmillä, iranilaisilla ja irakilaisilla, joille on jo ehtinyt muodostua yhteisöjä Turkkiin.

Kansallisen sosiaaliturva järjestelmän parantaminen on Turkissa käynnissä. Monet kunnat järjestävät köyhille esim. ruokajakelua ja hiiltä lämmitykseen, mistä pakolaisetkin hyötyvät. Myös kansalaisyhteiskunta vahvistuu kaiken aikaa ja tuo osansa positiiviseen kehitykseen pakolaisten avustamisessa ja tietoisuuden lisäämisessä.

¹ Pakolaisten oikeudellista asemaa koskeva vuoden 1951 yleis-sopimus ja vuoden 1967 pöytäkirja.

² 'Turkish National Action Plan for the Adoption of the EU Acquis in the Field of Migration', maaliskuu 2005.

³ Ns. non-refoulement –periaate.

Etelä-Savoon kotoutuminen

Samuli Jalkanen

Etelä-Savon TE-keskus julkaisi selvityksen työikäisten 15–64-vuotiaiden maahanmuuttajien kotoutumisesta ja työllistymisestä maaliskuussa 20.3.2007.

TE-keskus on valtion alueellinen kehittämis- ja palveluorganisaatio, joka neuvoa, kouluttaa ja rahoittaa Etelä-Savon elinkeinoelämää, työmarkkinoiden toimivuutta ja maaseudun hyvinvointia. Yksi tärkeistä TE-keskuksen työvoimaosaston perustehtävistä on turvata työvoiman riittävä saavuus ja osaamistaso. Etelä-Savossa väestön vähentyessä ja ikääntyessä maakunnan maahanmuuttajat nousevat entistä merkittäväm-pään rooliin potentiaalisena työvoimareservinä. Etelä-Savossa asuu noin 1900 ulkomaan kansalaista, joista 15–64-vuotiaita työikäisiä on n. 1400 maahanmuuttajaa. Luku koostuu yli 50:stä eri kansallisuudesta ja kattaa reilun prosentin verran koko maakunnan väkiluvusta.

Työvoimapulaan varautukseen ja maakunnan työvoimareserviä kartuttaakseen Etelä-Savon TE-keskuksen työvoimaosasto järjesti postikyselyn 25.10.2006–5.1.2007 Etelä-Savon 15–64-vuotiaille maahanmuuttajille. Enrique

Kirjoittaja, erikoissuunnittelija Samuli Jalkanen, Etelä-Savon TE-keskus, antaa tarvittaessa lisätietoja tutkimuksen tuloksista, puh. 010 60 24294.

Tessierin, Tatiana Galaktionovan ja Samuli Jalkasen laatimaan kyselyyn englannin, venäjän tai suomen kielellä vastasi 494 maahanmuuttajaa, mikä oli noin 35,3 % maakunnan kaikista työikäisistä maahanmuuttajista.

44 % kyselyyn vastanneista oli yli viisi vuotta, 12 % alle vuoden ja loput 44 % 1–5 vuotta Suomessa asuneita. Maahantulon pääasiallisia syitä olivat järjestyksessä suomalainen puoliso, turvapaikanhaku, perhe- tai sukulaissiteet, työ ja paluumuutto.

Aktiivinen ekstrovertti sopeutuu parhaiten?

Tulosten mukaan Etelä-Savon tyytyväisimmät maahanmuuttajakotoutujat ja -sopeutujat olivat niitä, jotka ovat päässeet nopeasti kiinni työelämään. Heillä on riittävä suomen kielen taito, ja uuden kotimaan ystäväpiiristä suurin osa on suomalaisia. Aktiivisesti tietoa kyselivät ja etsivät maahanmuuttajat pärjäävät parhaiten – aivan kuten tapahtuu kantaväestönkin keskuudessa. Järjestäytyminen yhdistymistoimintaan ja harrastuksiin yhdessä kantaväestön kanssa on merkittävä tekijä kotoutumisessa. Kahdensuuntainen kotoutuminen, jossa maahanmuuttajalla itsellään on myös vastuu omasta sopeutumisestaan, on tärkeää.

Kyselyssä joka toinen etelä-

savolainen maahanmuuttajaso-peatuista oli tyytyväinen Etelä-Savon kuntien vapaa-ajan yhdistys- ja harrastustarjontaan, ja puolet heistä eivät olleet tyytyväisiä. Suosituimmat vapaa-ajan viettomuodot ovat uinti, jalkapallo, konsertit ja messut. Järjestö- ja yhdistystoiminnassa maahanmuuttaja osallistuisi ammattiyhdistys- ja seurakunta-aktiiviteettien ohella mieluiten erityisesti maahanmuuttajille suunnattuun toimintaan.

Maahanmuuttajien työttömyysprosentti on edelleen liian korkea

Etelä-Savon maahanmuuttajat ovat selkeä työvoimavaranto (jo täällä olevat ja uudet tulijat) varauduttaessa työvoimapulaan. Maakunnan maahanmuuttajien työttömyysprosentti on vähän alle 30 %. Maahanmuuttajat tarvitsevat siis lisää työ- ja työharjoittelumahdollisuuksia. Kysyntälähtöisesti ja työperusteisesti tulleita maahanmuuttajia tarvitaan TE-keskuksen ennakoititietojen mukaan lisää Etelä-Savoon mm. sosiaali- ja terveysalalle sekä kuljetus- ja metallialoille.

Etelä-Savon suosituimmat maahanmuuttajien ammatit olivat tutkimuksessa insinööri, opettaja ja kokki. Eri ammattinimikkeistä tässä tutkimuksessa oli mukana 128 kpl.

Tutkimuksessa maahanmuuttajat suhtautuivat hyvin perusoptimisestisesti tulevaisuuteensa ja työllistymiseensä, sillä kolme neljästä uskoi olevansa työmarkkinoilla seuraavan viiden vuoden kuluessa. Heistä joka viides arvioi työllistyneensä tuolloin täysin omatoimisesti tai perustamalla oman yrityksen. Ainoastaan 3 % uskoi olevansa työttömänä tulevaisuudessa. Työllistymiseen johtavat parhaiten suomen kielen opetus ja työharjoittelumahdollisuudet, jos niitä on vain tarjolla. Samalla joka viides kertoi olevansa kuitenkin täysin tyytyväinen nykyiseen tilanteeseensa eikä haluaisi muuttaa mitään.

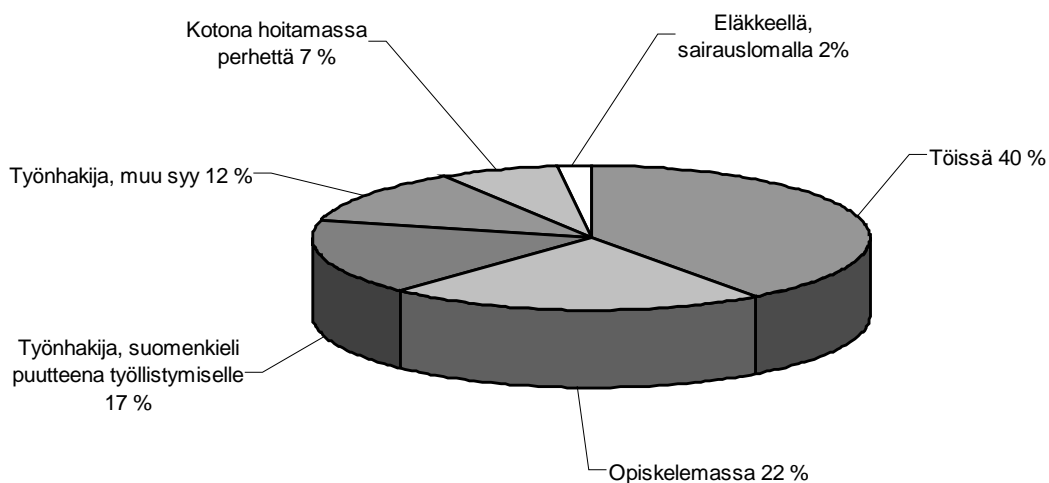
Maahanmuuttajien koulutuksen merkitys

Etelä-Savossa maahanmuuttajat ovat tutkimuksen valossa keski-

määrin koulutetumpaa väkeä kuin kantäväestö. Lisäksi heidän suhtautumisensa perus- tai täydennyskouluttautumiseen on myönteisempää kuin eteläsavolaisten. Noin 60 % maahanmuuttajista on ammatillinen, amk-, oppisopimusta tai tiedekorkeakoulututkinto. Tutkimuksessa ilmeni, että 40–49-vuotiaat maahanmuuttajat olivat sijoittuneet parhaiten eteläsavolaiseen työelämään. Ammattikorkeakoulututkinnon omaavat maahanmuuttajat olivat työllistyneet hyvin (67 %). Seuraavalla jaetulla sijalla tulivat ammatillisen ja tiedekorkeakoulututkinnon suorittaneet (45 %). Oppisopimuskoulutus ei tässä tutkimuksessa näyttänyt työllistävän maahanmuuttajia kovin hyvin. Tutkimuksessa suomen kielen osaamistasolla ja asumisajalla Suomessa oli selkeä korrelaatio työllistymiseen.

Suomessa ammatillisen, amk-

tai yo-tutkinnon suorittaneet ulkomaalaiset näyttivät olevan työssä lähes poikkeuksetta. Lähtömaassa sen sijaan suoritettu ulkomainen amk-tutkinto näyttäisi olevan kilpailukykyisin suomalaisiin tutkintoihin verrattuna ja työllistävän niitä maahanmuuttajia paremmin, joilla on pelkkä ulkomainen tutkinto taustalla. Samalla selvisi, että maahanmuuttajien kotouttamiskoulutusta (työvoimakoulutus ja omaehtoiseen koulutukseen hakeutumista) on lisättävä, kehitettävä ja monipuolistettava. Tällä hetkellä maahanmuuttajien koulutuspolut ovat liian pitkiä kolmen vuoden kotouttamisaikaan nähden. Maahanmuuttajien voimavarat on saatava nopeammin eteläsavolaisten työmarkkinoiden käyttöön. Se edellyttää maahanmuuttajille suunnatun työvoimapoliittisen aikuis-koulutuksen monipuolistamista

Kuvio: Mitä kyselyyn osallistuneet maahanmuuttajat tekevät päätyönään – läpileikkaus

mm. oppimismetodien, yritys- ja yhdistyskoulutusten suhteen.

Neuvontaa ulkomailla suoritetuista tutkinnoista tarvitaan

Maahanmuuttajien opintojen rahoitusta ja opintoneuvontaa on tarpeen kehittää, tarvitaan myös tietoa ulkomaalaisten tutkintojen hyväksilukemisesta.

Maahanmuuttajat eivät olleet valmiita maksamaan suomen kielen koulutuksesta, mutta jos siitä jotain pitää kustantaa itse, niin vastaajien mielestä summan olisi ol-

tava sopiva opiskelijoiden kukkarolle. Kahden-kolmen vuoden mittaiset suomen kielen opinnot ovat maahanmuuttajien mielestä riittävä aika, jotta he pystyisivät siirtymään työelämään tai jatkamaan opiskeluaan.

Kotouttamisviranomaisilla riittää vielä työtä maahanmuuttajien opintojen rahoituskanavien neuvonnassa ja ulkomaalaisten tutkintojen hyväksyttämässä Opetushallituksen kautta, sillä vain alle puolet maahanmuuttajista tiesi näistä mahdollisuuksista tarpeeksi. Lisäksi maahanmuuttajat toivoivat enemmän koulutustarjontaa työ-

voimatoimistoilta Etelä-Savossa.

Yli 70 % vastanneista maahanmuuttajista ilmoitti pärjäävänsä viranomaisten kanssa asioidessaan suomen kielellä koulutus-ym. neuvonnassa. Joka neljäs kertoi tarvitsevansa tulkki- ja käännösapua. Eniten näitä palveluja viranomaisten kanssa asioidessa tarvittaisiin venäjäksi, dariksi ja burmaksi. Yleisesti maahanmuuttajat halusivat enemmän tietoa oikeuksista ja velvollisuuksista työelämässä, työsuojeluasioista ja ihmisten tasa-arvosta työelämässä.

Opaalimies Australian vieraineen

Siirtolaisuusinstituutin vierailijoita 28.3.2007: Australian opaalikaivoksissa työskennellyt Toivo Puharinen on palannut Suomeen. Kuvassa myös Helen ja Ruth McHugh Australiasta. Kuva: Jouni Korkiasaari.

The Idea of Europe

Elli Heikkilä

The Finnish National Committee of the European Cultural Foundation organized The Idea of Europe: Continuity and Change -seminar in Helsinki 19-20.4.2007. There were over one hundred participants all over the Europe and outside the continent. The target of the seminar was to bring back to the memory the European Union's basic idea of peace and co-operation, and to commence the discussion in the Finnish society of European values, identity and civilisation and their connections to economic prosperity and welfare.

Mr. Leszek Jesien, Head of the European Integration Chair in the Tischner European University in Kraków, was asking what is the spirit of Europe? He described it as a co-operation between member states, transgovernmentalism, institutions like European Parliament and attempt to build a community of Europe. After EU-enlargement many of Polish people have migrated to Ireland, UK, Spain and Sweden, and this development has created a demand for labour force in Poland. Poland has gained new labour from Ukraine.

Mr. Paavo Lipponen, Speaker of the Parliament, pointed out under the topic of Future of the EU – Governance and Diversity that the enlargement is single most important tool of European Union. De-

mographic development and population ageing are major problems and EU is losing dynamism. Population of the U.S. is growing up and in EU it is going down. Lipponen was asking more open immigration policy since more brains and hands are needed. According to Ambassador Hans von Ploetz, Germany, spirit of Europe is diversity including language, culture and geography. Diversity can be interpreted in the action of freedom and tolerance. He was also asking does the EU has foreign policy of her own, and the reply was no, not yet, but there is the need for common foreign policy.

Professor Agnes Heller in her presentation of Spirit of Europe was first looking master narratives. She mentioned concepts like progressive Europe, Europe is developed, Europe is pluralistic, Europe of culture and freedom narrative is the most important. She pointed out that values can be effective or non-effective. Certain values must be accepted like freedom and equal opportunities. Professor Heller stressed that Europe is a nation state and our continent is not so good in integration, which can be seen in ethnic problems and great amount of insecurity. She mentioned that for immigrants moving from South to Europe our continent is a paradise but being

here it is not a paradise. There are challenges for Europe to do something for it.

Reetta Meriläinen, Editor-in-Chief, Helsingin Sanomat, had a paper under title Media and the Future of the European Integration – Developing a Truly European Forum. She said that the pan-European audience is not yet found. Newspapers are national, regional and local. Good question is that are readers interested in pan-European issues as she was asking. Further question in her presentation was pan-European website. Who owns it and who creates it? Could it really function?

Paula Lehtomäki, Minister for Foreign Trade, named some challenges for the EU. According to her opinion, there is the need to succeed in competition, combat climate change, reliability of the EU in the eyes of its citizens, and population ageing. There is the need to full use of economic integration, and openness for global economy is important for internal development. She was encouraging to turn threat into opportunity. Europe has to proceed in modernization, China and India are catching up us. Finally Minister Lehtomäki was pointing out the importance of multi-speak Europe and hoping for improvement of mobility of labour.

Kevätuulet puhaltavat Pohjanmaalla

Markku Mattila

Siirtolaisuusinstituutin Pohjanmaan aluekeskuksessa koitti tänä keväänä eräällä tavalla uusi aika: siirtolaisuusmuseohanke irrotettiin aluekeskuksen toiminnasta ja se siirtyi Seinäjoen kaupungin ja Etelä-Pohjanmaan maakuntamuseon huomaan. Yhteistyö siirtolaisuusmuseon kanssa luonnollisesti jatkuu, mutta aluekeskus profiloituu jatkossa yhä tiukemmin Pohjanmaan muuttoliikkeiden tutkimukseen ja dokumentointiin.

Kun aluekeskus vuonna 1994 perustettiin Peräseinäjoen kuntaan, sen toiminta alkoi vireänä. Materiaalia kerättiin ja tutkimusta tehtiin ja julkaistiin. Kaksituhattaluvun alussa toiminta alkoi hiljentyä. Syitä siihen lienevät olleet aluepäällikkö Mari Niemen pitkät virkavapaudet ja suunnitelma Peräseinäjoen kunnan lakkauttamisesta ja liittämisestä Seinäjoen kaupunkiin. Kun kuntaliitos vuoden 2005 alussa toteutui, se jätti aluekeskuksen sikäli ”tyhjän päälle”, että alkuperäinen tukitaho ja yhteistyökumppani oli lakannut olemasta. Vaikka Peräseinäjoen sitoumukset kuntaliitoksen myötä täysimääräisesti siirtyivätkin Seinäjoen kaupungille, oli aluekeskuksen asema kuitenkin määrittelemätön. Vasta tänä keväänä Siirtolaisuusinstituutti ja Seinäjoen kaupunki solmivat keskenään aluekeskuksen toimintaa koskevan sopimuksen.

Tällöin aluekeskukseen pestattiin uudeksi aluepäälliköksi mi-

nut, kun tointa viransijaisena hoitanut Tuula Koskimies-Hautaniemi siirtyi siirtolaisuusmuseohankkeeseen ja Seinäjoen kaupungin palkkalistoille. Aloitin työni täällä Peräseinäjoen Terästalossa maaliskuun puolivälissä. Seinäjoen kaupunki tarjoaa aluekeskukselle nämä erinomaiset toimitilat, jotka koostuvat aluepäällikön huoneesta, kahdesta pienemmästä työhuoneesta, aineiston käsittely- ja arkistohuoneesta sekä kirjasto- ja näyttelytilasta. Lisäksi on varasto, sosiaalitulat ja keittiö. Tilojen yhteiskoko on noin 150 neliometriä ja ne vastaavat oivallisesti aluekeskuksen toiminnan tilatarvetta. Minun lisäksi täällä aluekeskuksessa työskentelee yksi määräaikainen työntekijä ja kaksi harjoittelijaa. Olemme alkaneet määrätietoisesti tehostaa toimintaamme ja suunnata sitä kohti tutkimusta.

Minua ilahduttaa, että Siirtolaisuusinstituutin aluekeskuksen nykytila on kiinnostanut myös tiedotusvälineitä. Jo ensimmäisenä työpäivänäni uutena aluepäällikkönä sain antaa haastattelun Etelä-Pohjanmaan radioon. Pääsiäisen jälkeen Seinäjoella ilmestyvässä sanomalehti *Ilkassa* sekä myös vaasalaisessa sanomalehti *Pohjalaisessa* ilmestyivät aluekeskusta esittelevät laajat jutut. Myös Keski-Pohjanmaan radio on haastatellut minua. Toivon yhteistyömme jatkuvan, sillä hyvä medianäkyvyys on tärkeää siirtolaisuuskeskuksemme toiminnalle. Olen myös aktiivi-

sesti levittänyt Pohjanmaalla sähköisiä kanavia pitkin sanomaa siitä, että Siirtolaisuusinstituutin aluekeskus ottaa mielellään vastaan ja tallettaa muuttoliikkeisiin liittyvää kirjallista, kuvallista ja audiovisuaalista materiaalia; esineet puolestaan kuuluvat itseoikeutetusti Siirtolaisuusmuseon reviiirille.

Suunnitelmissamme on kalustaa kirjastoa siten, että nyt varastoon sijoitettu kirjallisuus voitaisiin asettaa avokokoelmaan käytettäväksi. Samalla olen tehnyt päätöksen siitä, että kirjoja ei enää lainata, jotta kirjasto palvelee paremmin tutkimuskirjastona. Toinen hanke on siirtää arkisto- ja aineistoluettelot verkkoon, jolloin aineisto olisi entistä paremmin tutkijoiden tavoitettavissa; nyt luettelot ovat tutkittavissa ainoastaan aluekeskuksen tiloissa.

Työn alla on myös aluekeskuksen julkaisusarjan jatkaminen. Mitä ilmeisimmin seuraava julkaisu tulee käsittelemään Alahärmän amerikkalaisia. Uusia tutkimushankkeita valmistellaan, ja eräs keskeisimmistä tehtävistäni onkin laatia kartoitus tutkimustarpeista. Tätä silmälläpitäen haluan luoda yhteyksiä alueemme maakunnallisiin toimijoihin. Ensiarvoisen tärkeää olisi myös saada pitkään tekeillä ollut Keski-Pohjanmaan siirtolaisuuden historia sellaiseen vauhtiin, joka jouduttaisi työn maaliin asti. Siirtolaisuusinstituutin aluekeskuksessa ovat nyt työntäteiset kyntö- ja kylvöajat.

Suomen Siirtolaisuusmuseon Tukiyhdistyksen vuosikokous Seinäjoella 23.4.2007

Tukiyhdistyksen vuosikokouksessa valittiin uudeksi puheenjohtajaksi kunnallisneuvos *Aaro A. Harjunpää* Seinäjoelta. Hän seuraa tehtävässä ministeriksi nimettyä *Paula Risikkoa*. Hallituksen uusiksi jäseniksi valittiin professori *Olavi Koivukangas* Siirtolaisuusinstituutista Turusta, suunnittelujohtaja *Marja-Terttu Saari* Seinäjoelta ja agronomi *Jukka Vihriälä* Nurmosta. Hallituksessa jatkavat valtiopäiväneuvos *Markus Aaltonen* Seinäjoelta ja maanviljelysneuvos *Antti Kiviniemi* Jalasjärveltä.

Siirtolaisseminaari ja Siirtolaisjuhla 4.-5.7. Vaasassa

Tukiyhdistys järjestää jo perinteisen valtakunnallisen siirtolaisjuhlan heinäkuussa. Juhlan yhteydessä järjestään siirtolaisseminaari, jonka teemana on Ruotsin siirtolaisuus. Tilaisuudet järjestetään yhdessä Vaasan kaupungin kanssa. Heinäkuun 4. pidettävän seminaarin esitelmöijinä on huippuasiantuntijoita Ruotsista ja Suomesta. Ohjelma ohessa.

Hotellimajoitus

Vaasassa on mahdollisuus yöpyä Tukiyhdistyksen vaaramilla hotellipaikoilla Hotelli Vaakunassa, jossa on tarjoushintaan 76 € (2 hengen huone). Hotellimajoituksen voi varata kauttamme.

Ilmoittautuminen seminaariin ja juhlaan

Ilmoittautumiset Siirtolaisseminaariin ja siirtolaisjuhlaan sähköpostilla toimistosihteerille: tuula.koskimies-hautaniemi@seinajoki.fi tai puhelimitse 06-416 6521, ulkomailta +358-6-416 6521. Tiedustella voi myös projektipäälliköltä, yhteystiedot alla.

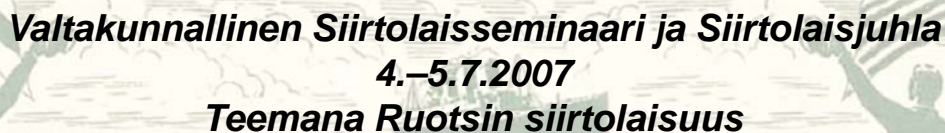
Tervetuloa kaikki mukaan seminaariin ja juhlaan Vaasaan tapaamaan vanhoja ja uusia tuttavuuksia sekä muita siirtolaisuudesta kiinnostuneita!

Jäsenmaksut

Olisi toivottavaa, että Tukiyhdistyksen jäsenmaksut maksettaisiin 7.6. mennessä. 30 euron jäsenmaksu sisältää Siirtolaisuus-Migration -lehden vuosikerran. Ilman lehteä jäsenmaksu on 20 euroa.

Kiitos tuestanne!

Tellervo Lahti, sihteeri, projektipäällikkö:
tellervo.lahti@seinajoki.fi,
 puhelin 06-416 6520, +358 6 4166520 tai
 040-774 8577, +358 40 774 8577
 Terästalo, Keikulinkuja 1, 61100 Peräseinäjoki

**Valtakunnallinen Siirtolaisseminaari ja Siirtolaisjuhla
4.–5.7.2007
Teemana Ruotsin siirtolaisuus**

Kaupunginkirjaston Draama-sali, Raastuvankatu 1, Vaasa

Siirtolaisseminaari keskiviikkona 4.7. klo 12.00–18.00.

Kahvitarjoilu klo 14.00

Seminaarin juontaa johtaja Jouko Havunen, Vaasan yliopisto, Levón-Instituutti
Avaus: Professori Olavi Koivukangas, Siirtolaisuusinstituutti
Muuttoliike Suomen ja Ruotsin välillä. KL Jouni Korkiasaari, Siirtolaisuusinstituutti
Ruotsin ja Norjan metsäsuomalaisista. FT Eero Sappinen, Turun yliopisto
Kielikysymys ja ruotsinsuomalaisten ”siirtolaisuus”,
Professori Jarmo Lainio, Mälardalens Högskola, Eskilstuna
Sotalapsen näkökulmasta. VM Matti Höök, Kerava
Suomalaisten sotalasten adoptiot Ruotsiin. Projektinjohtaja Suvi Virkamäki,
Ruotsinsuomalaisten arkisto Tukholma
Paluumuuttajien puheenvuoro. Olli Kuula, Pohjanmaan Paluumuuttajat ry
Kotoisa side. Mälardalenin Haapajärvi-seura Eskilstunassa.
FT Mirjaliisa Lukkarinen Kvist, Linköpings universitet
Klo 19 Vaasan kaupungin vastaanotto Maaherrantalossa

Torstaina 5.7. klo 10 on mahdollisuus tutustua Vaasan kaupunginkirjastoon
tai vaihtoehtoisesti Pohjanmaan museoon.

Siirtolaisjuhla, torstaina 5.7. alkaen klo 12.00.

Musiikkia, Kuula-opisto
Tervetuloa! Kunnallisneuvos Aaro A. Harjunpää, Puheenjohtaja,
Suomen Siirtolaisuusmuseon Tukiyhdistys ry
Vaasan kaupungin tervehdys
Ruotsin suomalaisten tervehdys. Raimo Sillanpää (Tukholma)
USA:n suomalaisten tervehdys. Esa Hakala (West Palm Beach)
Kanadan suomalaisten tervehdys. Ron Ericson (Vancouver)
Australian suomalaisten tervehdys. Martti Jukkola (Wollongong)
Vaasan Läänin sotalapset ry:n tervehdys
Juhlapuhe: Näkökulmia siirtolaisuuteen. Suurlähettiläs Heikki Talvitie
Siirtolaisuusmuseohankkeen esittely. Projektipäällikkö Tellervo Lahti
Päätössanat. Professori Olavi Koivukangas, Siirtolaisuusinstituutti
Musiikkia, Kuula-opisto
Juhlan päätteeksi kahvitarjoilu

Tapaamisiin Vaasassa!

Seminaarista, majoitus- ja ruokailumahdollisuuksista antaa tietoja:

Näyttelyt Siirtolaisuusmuseolla Seinäjoen Terästalolla

Aarteita Amerikasta

Suomalaissiirtolaiset David ja Bertha Suominen palasivat Yhdysvalloista vuonna 1927 tuoden mukanaan lähes kaiken kotinsa irtaimiston. Heidän tyttärensä, Porilainen Helmi Järvinen, on säilyttänyt esineitä vuosikymmenet aarteinaan. Hän on nyt päättänyt luovuttaa ne yleisön nähtäville Siirtolaisuusmuseoon. Kokoelmassa on 1900-luvun alun amerikkalaiskodin työvälineitä ja astioita. Samalla saatiin perheen valokuvia ja tietoja perheenjäsenten vaiheista.

Helmi Järvinen on kirjoittanut lyhyen historiikin vanhempiensa elämästä, jonka voi sanoa dramaattisine vaiheineen olevan hyvinkin elokuvan arvoisen! Kirjassa kerrotaan ajasta ennen molempien siirtolaisuutta, New Yorkissa vietetyistä vuosikymmenistä ja paluumuutosta sekä sopeutumisesta Koti-Suomeen.

Näyttelyn eräs erikoisuus on valurautajaloilla seisova stouvi, Fireless Stove, hella, jolla ruoka haudu-

tettiin kuumennettujen kivien avulla. Hella on peräisin aivan 1900-luvun alusta ja se on entisöity.

Toinen huomiota herättävä esine on vuodelta 1910 peräisin oleva Singer ompelukone, jolla on kauniisti kaiverruksin koristeltu tamminen kaappi. Kaappiompelukone on ostettu vuonna 1915 Venäjälle muuttaneelta perheeltä.

Amerikanarkku ja vanerinen matkalaukku ovat tärkeitä muistoja paluumuutosta. Arkussa on vielä osoitelappu jäljellä. Sen mukaan matkaa tehtiin S/S Polonialla.

Keittiövälineistöä, kahvikuppeja, juomalaseja, ruokailuvälineitä ja hedelmävateja esineistössä on useita. Kauniit ruokatarvikkeiden ja mausteiden säilytysastiat ovat saksalaista posliinia. Esillä oleva kodin irtaimisto tullaan sijoittamaan Hakalan Amerikan taloon, jonka pystytys aloitetaan kesän aikana.

1900-luvun alun Fireless stove eli stouvi, jossa hauduttiin ruokaa.

Suomisen Amerikanarkku. Viulu on David Suominen pelimanniajoilta.

Valokuvia suomalaisten ulkorakennuksista USA:ssa

Wyomingissa asuva Bob Kisken on ollut jo pitkään kiinnostunut Yhdysvaltain pohjoisissa osavaltioissa sijaitsevista varhaisten suomalaissiirtolaisten rakennuksista.

Erityisesti hän on valokuvannut yhä jäljellä olevia suomalaissiirtolaisten rakentamien Homestead-talojen ulkorakennuksia, joista vanhimmat on tehty 1800-luvun lopulla. Suomalainen hirsirakennusperinne tulee esiin näyttelyn iäkkäimmistä kohteista. Samalla voi havaita hieman uudempien rakennusten jo poikkeavan joiltain muodoiltaan suomalaisperinteestä.

Kisken on kuullut monia tarinoita suomalaisten uudisraivaajien saunakulttuurista ja suhtautumisesta alastomuuteen, mikä oli Amerikan mantereella ennenkuulumattoman epäsovinnainen. Esimerkiksi tapa kulkea pihan yli alastomana saunaan, herätti kau-

histusta naapuristossa. Alunperinhän saunarakennuksissa ei ollut erillistä pukeutumistilaa, kuten nykyisin on.

Näyttelyn teksteissä kerrotaan perustiedot rakennusten tekijöistä ja omistajista. Muutamista siirtolaisista on esillä enemmänkin tietoja. Mahdollista on jopa, että joku voi löytää omia sukulaisiaan heidän joukostaan! Bob Kisken sanoo mieltäneensä erityisesti kuvaamaansa pyöreään kiviseen makasiiniin Hurleyssä, Wisconsinissa, jonka on rakentanut suomalainen Matthew Annala poikineen.

Bob Kisken itse on syntynyt New Yorkissa, ja hän tietää isänsä olleen suomalaisen. Isä oli orpolapsi, eikä hänen suvustaan tai kotipaikastaan ole tarkempaa tietoa.

Tellervo Lahti

Photo of Finnish barns in the U.S. by Bob Kisken

Retired teacher photographs immigrants' handiwork; display planned in Finland Bob Kisken likes to take photographs of old Finnish homesteads, barns and cabins.

"My father was an orphan but he always claimed he was Finnish," Kiskén said. Born in New York, Kiskén taught school in Ann Arbor, Mich. After retiring from teaching, he moved to South Dakota, then to Glen Rock, Wyo. In March, he visited Montana to take photos of old Finnish homesteads in the foothills of the Highwood Mountains.

Kiskén first shot photos of Finnish handiwork in Minnesota. At about the same time, he read a book about Finnish carpentry skills in the Americas. "It just sort of snowballed," he said in an interview late last week. "One thing led to another." Kiskén uses a Canon camera to shoot photographs as a hobby. He's already photographed sites of Finnish homesteads and barns across the country's northern tier in Wisconsin, Michigan, Minnesota, Idaho and Washington, and now Montana. "I have probably 125 pictures of barns and stuff," he said.

With help from a Finnish-American friend in New York, Richard Impola, Kiskén arranged to donate his photographs to an Emigrant Museum in Finland. He

sends the photos to Turku, but they are expected to first be displayed in a sister facility in Seinäjoki. "I think they like to keep records on the Finnish emigration to the United States," he said. "People can see some of the things that the Finns built over here." And Kiskén's Montana photographs will soon be Finland-bound. "They're on their way to Finland," week," he said Thursday.

Northcentral Montana has its share of Finnish-Americans, with family names such as Maki, Heikkila and Myllymaki. "I guess they came in for the mines," Kiskén said. "They wanted land that had trees and water." In the Belt area, they settled in a community known as Korpivaara, building the only known group of rural Finnish log homesteads in Montana. An area consisting of seven Finnish immigrant sites was placed on the National Register of Historic Places in 1992, according to Ellen Sievert, a city-county historic preservation officer who helped coordinate Kiskén's trip.

Colorful names were not the only distinguishing characteristics for Finnish immigrants. Many were skilled craftsmen, and their work stood out in homestead cabins they built in the Belt area a century ago. Another tell-tale factor was the presence of saunas in

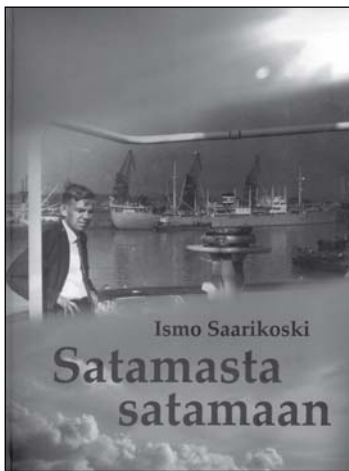
their houses. Many a Finnish home featured a sauna, considered a luxury these days. Back then, even a modest homestead cabin might have one. One of Kisken's favorite buildings he has photographed is a round stone barn in Hurley, Wis., built by immigrant Finnish craftsman Matthew Annala and his sons. "This is the most amazing barn I've ever seen," he said. Another barn he likes is in the Belt area in Montana — the Mattila Barn on property owned by the Myllymaki family. "That is a neat barn," he said. Kisken shot both the barn's exterior and its carefully built, sophisticated interior.

Kisken said he's no expert on Finnish immigration. "I just go out and take pictures," Kisken said. But he has heard some interesting stories about Finns pursuing their cultural traditions. For example, Finns built a traditional sauna in Cokato, Minn. "It didn't have a dressing room," Kisken explained. "People would just walk down naked to the sauna." When the area started to get more populated, some residents began to complain. Both sides argued over who should pay to move the sauna to a more secluded spot. "The Finns sued and they won their case," Kisken said. "It's now in a little park."

Richard Ecke

Tribune Staff Writer (recke@greatfallstribune.com)

Ismo Saarikoski: Satamasta satamaan. Elämäni tarina. Kotka 2006, 509 s. ISBN 978-952-92-1443-3.

Monet suomalaiset merimiehet, jotka seilasivat maailman valtamerillä eri maiden lippujen alla, ottivat menneinä aikoina ulosmaksun tai karkasivat laivoistaan kaukaisilla mantereilla ja jäivät pysyvästi asumaan uusille asuinsijoilleen. Monissa maissa merimiehet olivat ensimmäisiä pioneerisiirtolaisia, joiden luokse saapui myöhemmin muita suomalaisia, sekä sukulaisia että ystäviä. Merimiehen ja siirtolaisen välinen ero onkin ollut kuin veteen piirretty viiva.

Suomen kirkko kiinnitti jo 1800-luvulla huomiota merimiesten oloihin maailman suurissa satamissa. Tuohon aikaan laivojen purku ja lastaaminen saattoi kestää useita viikkoja, ja merimiehillä oli aikaa tutustua satamakaupunkien hyviin ja huonoihin puoliin. Suomen Merimieslähetyseura perustettiin v. 1875 ja ensimmäinen merimiespappi lähetti Grimsbyn, Englantiin v. 1880. Sen jälkeen perustettiin lisää me-

rimieslähetyksensä Eurooppaan, Pohjois-Amerikkaan, Australiaan ja Etelä-Amerikkaan. Hyvin pian myös näihin maihin asettuneet suomalaiset siirtolaiset alkoivat kääntyä suomalaisen merimies-aseman papin puoleen monissa ongelmissaan. Kun olen paljon tutkinut suomalaisia siirtolaisia Australiassa ja Uudessa-Seelannissa, olen oppinut arvostamaan suuresti sitä työtä, mitä merimiespapat ovat tehneet alueensa suomalaisyhteisön hyväksi. Merimiespastorit ovat varsinaisen työnsä ohella vierailleet kauempanakin asuvi- en suomalaisten luona suorittaen näillä matkoillaan monia kirkollisia palveluja. Valitettavasti vain harvat merimiespapat ovat innostuneet kirjoittamaan kirjan kokemuksistaan ulkosuomalaisten parissa maailman eri puolilla.

Siksi tervehdin ilolla Ismo Saarikosken viime vuonna ilmestynyttä muistelmateosta, joka on hänen lastenlapsilleen omistamansa elämäntarina. Mutta kirjalla on yleisempääkin mielenkiintoa ja merkitystä, eikä vähiten suomalaisen siirtolaisuuden historian näkökulmasta.

Ismo Saarikoski valmistui papiksi 23-vuotiaana vuonna 1958, ja jo samana vuonna hän aloitti työnsä merimiespappina Gdanskissa, Puolassa. Eila-vaimo, myöskin teologi, tuli Gdanskin pappilan emännäksi maaliskuussa 1959. Ensimmäinen lapsi syntyi seuraavan vuoden alussa. Gdanskissa Saarikosket viipyivät vuoden 1961 alkuun. Pastorin työ keskittyi merimiehiin, joista monille urheilu, ennen kaikkea jalkapallo, oli mieluisa harrastus. Jalkapallo-ottelujen järjestäminen oli yksi merimiespapat tehtävistä.

Suoritettuaan asevelvollisuutensa Saarikoskesta tuli v. 1962 merimieslähetyksen matkapappi Suomessa. Mutta mieli palasi takaisin maailmalle. Keväällä 1962 oli avoinna Buenos Airesin merimiespapat työ, kun aseman perustaja Oiva Pohjanpirtka palasi takaisin Suomeen. Ja syyskuussa Saarikosken perhe, isä, äiti ja pojat Ville ja Jussi, nousivat Buenos Airesiin matkaavan Suomen Etelä-Amerikan Linjan ”Atalaya”-laivaan Tämä oli melkoinen hyppy uuteen maanosaan, kieleen ja kulttuuriin. Perheen kuopus, Maija-Riikka, syntyi helmikuussa 1963. Kirja kuvaa elävästi Buenos Airesin merimiespapat monipuolista toimintaa ja kiireistä elämää. Pitkään merellä olleille suomalaisille Buenos Airesin merimieskirkko ja sen sauna, joka lämpäsi tiistaisin ja torstaisin, olivat ensimmäinen vierailukohde heti, kun laiva oli saapunut satamaan.

Siirtolaisuuskijaa kiinnostavat eniten yhteydet paikalliseen suomalaisväestöön. Buenos Airesissa – hyvien tuulten satamassa – asui muutamia kymmeniä suomalaisia pysyvästi. Syyskuussa 1963 vietettiin jo vuonna 1918 Buenos Airesiin saapuneen suomalaisen suurliikemiehen, kauppaneuvos Eino Heinosen 70-vuotisjuhla. Heinonen kuoli pari vuotta myöhemmin. Myös Zaraten ja Paranan suiston suomalaisia merimiespastori ehti käydä tapaamassa. Osa Zaraten suomalaisista oli entisiä Parana-joen suistoalueen metsänviljelijöitä. Pieniä suomalaiskeskuksia ja yksittäisiä perheitä oli ympäri Argentiinaa aina Chilen rajoille saakka.

Colonia Finlandesin Koillis-Argentiinassa sijaitsevaan siirto-

kuntaan Artur Thesleff oli johdattanut v. 1906 noin 120 suomalaisen joukon. Kun Saarikosken edeltäjä, Oiva Pohjanpirtka, kävi siirtokunnassa ensimmäisen kerran v. 1953, siellä asui n. 150 suomalaista. Saarikoskien vieraillessa siellä ensi kerran v. 1963 oli suomalaisten ikääntyminen, nuorten poismuutto ja sulautuminen valtakulttuuriin jo tapahtumassa. Ismo Saarikoski vieraili Colonia Finlande-sassa kolme kertaa ja tapasi vanhoja suomalaisia; monet heistä alkujaan Kiteeltä. Jumalanpalvelus pidettiin Heinojen talon terassilla. Nyt on talosta vain rauniot jäljellä.

Saarikosket vierailivat myös suomalaisten v. 1927 asuttamassa Villa Alboradassa, Paragvaimessa. Siirtokunnassa oli ollut sodan jälkeen 50-60 suomalaista, mutta 1960-luvulla, kun Ismo Saarikoski ensimmäisenä suomalaisena pappina vieraili siirtokunnassa, heistä vain kolmannes oli jäljellä. Nykyään Villa Alboradassa elää enää muutama alkuperäisen siirtokunnan jäsen.

Viisi vuotta Argentiinassa kului nopeasti, ja Ilkka Pärssinen saapui jatkamaan Saarikosken työtä Argentiinassa v. 1968. Suomeen paluun aikoihin avautui Lontoon merimiespappin paikka, ja heinäkuussa 1968 Suomessa vietetyn loman jälkeen Saarikosken perhe siirtyi Lontoon. Lontoon tienoilla oli merkittävä suomalainen siirtokunta, yhtenä ryhmänä au pair -tytöt, joista monet jäivät pysyvästi maahan avioituttuaan brittiläisen kanssa. Myös Lontoon merimieskirkossa suomalainen sauna oli tärkeä instituutio. Seurakunta oli hyvin sekalainen, ja Lontoosakin urheiltiin suomalaiskansal-

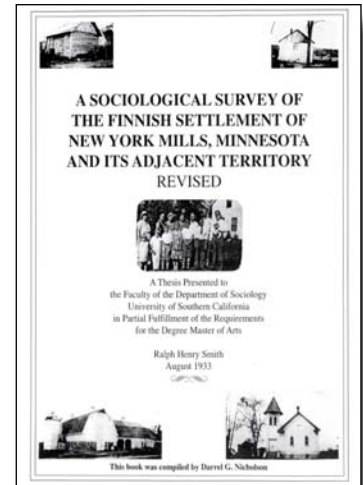
liseen tapaan. Vieraita Suomesta kävi enemmän kuin Buenos Airesissa, huippuna v. 1969 tasavallan presidentin Urho Kekkosen valtiovierailuun liittyvä käynti merimieskirkossa. Puheessaan Kekkonen selvitteli siirtolaisuuden syitä, ja esitti myös valoisia näkymiä kotimaan asioista sekä kutsui ulkosuomalaisia Suomeen joko jäämään tai käymään.

Lontoon aika tuli täyteen Saarikosken perheelle v. 1973, ja kotimaa veti puoleensa monista syistä. Gdanskin, Buenos Airesin ja Lontoon jälkeen Hamina merkitsi suurta elämänmuutosta. Kuten kirjoittaja itse toteaa, 15 vuotta merimiespappina oli jättänyt lähtemättömät jäljet. Perhe koki kuitenkin asettumisen Haminaan hyvänä ratkaisuna ja Haminan kappalaisena Saarikoski työskenteli aina vuoteen 1999, eläkkeelle jäämiseensä asti. Rovastin arvo on kyllä hyvin ansaittu. Kirkkoherran virka ei Ismo Saarikoskea kiinnostanut. Perusteluna oli Saarikosken oma näkemys, että häneltä puuttui kirkkoherralta vaadittava johtamisen taito. Mutta sitä on vaikea uskoa, kun on lukenut hänen kirjansa. Kyllä toiminnan organisoiminen 15 vuoden ajan merimiehille ja suomalaissiirtolaisille osoittaa hyviä johtajan ominaisuuksia. Mieluummin kuin esimies, Ismo Saarikoski halusi toimia käytännön seurakuntatyössä ihmisten parissa. Kunniotettava näkemys. Kerran merimiespappi, aina merimiespappi!

Luetuani vähän kerrallaan talven kuluessa Ismo Saarikosken elämäkertaa tuli usein mieleeni, että kyllä hänellä on ollut mielenkiintoinen elämä! Toivottavasti Saarikosken esimerkki rohkaisee muitakin entisiä merimiespappe-

ja kirjoittamaan kokemuksistaan merimiestemme ja siirtolaistemme parissa viime vuosisadalla.

Olavi Koivukangas

The book compiled by Darrel G. Nicholson (2005): A Sociological Survey of the Finnish Settlement of New York Mills, Minnesota and its Adjacent Territory, by Ralph Henry Smith, August 1933. A Thesis Presented to the Faculty of the Department of Sociology University of Southern California in Partial Fulfillment of the Requirements for the Degree Master of Arts. Revised.

In 1929 Ralph Smith (1906-92) began his six-year-long tenure as principal of the junior high school in New York Mills, Minnesota - a community with one of the largest contingents of rural Finns in the United States. Smith, an Irish American, quickly recognized the Finns as a "distinctive" ethnic group, and a "splendid subject for a sociological investigation." Therefore, Smith enlisted the assistance of Lila Oman, a young local woman of Finnish de-

scent who served as his translator, and over a four-year span gathered a wide range of sociological information about the Finns of the New York Mills area. After organizing and assessing the data Smith presented his findings in the form of a 1933 Master of Arts thesis that was approved by the Department of Sociology at the University of Southern California (USC), located in Los Angeles. It is that thesis, along with additional pages not included in the original document, which this publication now makes available to interested readers.

Utilizing the concepts of social ecology, an approach favored by many rural sociologists of the 1930s, Smith considered the interplay of economic, political, religious, educational, cultural, psychological, health-related, and recreational factors that characterized Finnish life in and around New York Mills during this period. Thus, the thesis obviously provides background about an important Finnish-American settlement in Minnesota, but the timing of Smith's scholarly work extends its

meaningfulness beyond the borders of New York Mills.

For the entire nation, the period from 1929-33 marks both the onset and the most severe years of the economic downturn that defines the Great Depression of the 1930s. The same years also represent one of the most important periods in the history of Finnish settlement in North America. Of special note are the volatile political issues that polarized many Finnish-American communities at the time.

Also evident during these years was the influence of "Karelian Fever," a phenomenon that saw thousands of the most deeply committed Finnish Communists depart the United States and Canada for the Russian Republic of Karelia, where they hoped to build a new socialist utopia. Everyone in the New York Mills area had neighbors and acquaintances who left for Karelia during these years. Among the most fascinating and important source materials that Smith collected were nine letters, all written by emigres in the Republic of Karelia and mailed to

cousins and friends in New York Mills. These letters are included in the appendix to this publication.

It is fortunate that someone with the objectivity and abilities of Ralph Smith—who later had a distinguished career as a social service administrator, including nine years as executive director of the United Givers Fund in Washington, D.C.—was available and willing to undertake this study of New York Mills during the early 1930s. His findings provide background about many situations and conditions that Finnish Americans experienced during a tumultuous period of history. Some of Smith's findings are so detailed and unique that had he not pursued such a study, the information would have been lost forever.

Likewise, we are fortunate that Darrell Nicholson, who has familial ties to New York Mills, located the missing sections of the thesis and published the entire document in this form. The book can be ordered at Snellington Publishers, P.O. Box 6553, Minneapolis, MN 55406, USA (ISBN 0-9770883-0-8)

Web Reports

Web Reports -sarjan julkaisut ovat ilmaisia. Voit tallentaa ne omalle koneellesi tai avata suoraan luettavaksi ilmaisessa Adobe Acrobat Reader -ohjelmassa. Ohessa lista julkaisuista, jotka löydät osoitteesta www.migrationinstitute.fi/pdf/webreports.htm.

Web Reports can be freely downloaded or opened for reading in free Adobe Acrobat Reader. Here is a list from web reports that you can find from www.migrationinstitute.fi/pdf/webreports.htm.

Web reports 2002-2007

1	Elli Heikkilä & Sirpa Korhonen	The performance of the Finnish labour markets in the 1990s (pp. 40), 2002
2	Elli Heikkilä, Ritva Viertola-Cavallari, Päivi Oksi-Walter, Jona Roos (toim.)	Monikulttuuriset avioliitot sillanrakentajina. (80 s.), 2004
3	Elli Heikkilä, Taru Järvinen, Jörg Neubauer, Lars Olof Persson	about Market Integration in the Baltic Sea Region: Before and After EU Enlargement (pp. 30.), 2004
4	Sari Korkalainen	Globaalit suomalaisverkostot. Tarvekartoitus ulkomailla asuvien suomalaisten ja Suomeen palanneiden sosiaalisen pääoman verkottamisesta suomalaisyritysten käyttöön (36 s.), 2004
5	Irene Virtala	Tystnaden talar - Om finländska krigsbarn i skönlitteraturen (99 s.), 2004
6	Mika Salo	Suomi suomalaisille - Argumentit maahanmuuttoa vastaan Suomessa vuosina 1990-2003 (56 s.), 2005
7	Suvi Virkamäki	"Att få ett gott hem ..." - Finska krigsbarnsoptioner i Stockholm 1946-47 (60 s.), 2005
8	Maria Pikkarainen	Maahanmuuttajien työllistyminen ja heidän odotuksensa työelämästä Suomessa (107 s.), 2005
9	Sirkku Wilkman	Siirtolaiset Suomen voimavarana maailmalla - Suomalaisten siirtolaisuus Saksaan ja Yhdysvaltoihin 2000-luvulla (146 s.), 2005
10	Selene Peltonen	Somalinuorten kulttuurisen identiteetin muotoutuminen diasporassa -- Elämää etnisen identiteetin ja suomalaisen yhteiskunnan välissä (154 s.), 2005
11	Elli Heikkilä	Monikulttuuriset avioliitot sillanrakentajina. Vuoden 2005 seminaariraportti (64 s.), 2005
12	Aila Wallin	Suomi-Neito Down Under - työyhteisön elämää Australiassa suomalaisesta naisnäkökulmasta (43 s.), 2006
13	Piia Nikula	Siirtolaisuuden hallintaa - Kaikkienko hyväksi? (108 s.), 2006
14	Ilona Sammalkorpi	Institutionaalisen keskustelun analyysi (65 s.), 2006
15	Linda Tammelin	Toiset lähtee, toiset jää - Yhden suvun siirtolaishistoria Suomen ja Ruotsin välillä (46 s.), 2006
16	Lotta Ilmasti	Ruotsinsuomen ominaispiirteitä (Paluumuuttajien kielellinen sopeutuminen ...) (162 s.), 2006
17	Riikka Anttila ja Outi Rantala	Lähellä ja kaukana - Sosiaalinen verkosto maahanmuuttajaidin yksinhuoltajuuden tukena (105 s.), 2006
18	Selene Jokisaari	Kotouttamislain merkitys kotoutumisessa maahanmuuttajan näkökulmasta (220 s.), 2006
19	Merja Lähdesmäki ja Terttu Savela	Tutkimus maahanmuuttajien yrittäjyyksikoulutuksen vaikuttavuudesta (73 s.), 2006
20	Tiina I. Ristikari	Immigration and European Trade Unions (25 s.), 2006
21	Helena Pietari	Venäläisten Suomeen muutto - Lahdessa ja Turussa asuvien venäjää puhuvien nuorten muuttotilanne ja sopeutuminen (70 s.), 2007
22	Eveliina Lyytinen	Pakkomuutto globaaliongelmaksi - Pakkomuuton käsitteellistäminen ja pakkomuuttajaryhmien suojelun maantieteelliset diskurssit (132 s.), 2007
23	Saara Pellander	Aasialainen sukutausta, suomalainen elämä: Naisten kokemuksia ja tulkintoja toiseudesta (115 s.), 2007
24	Katja Johanna Ainasoja	Pahe alas, puhe ylös - Koti-lehti Amerikan suomalaisten akkulturaatio edistäjänä, 2007
25	Krister Björklund	Migration in the interest of the nation - Population movements to and from Japan since the Meiji era, 2007
26	Tiina Lammervo	Language and culture contact and attitudes among first generation Australian Finns, 2007

Apurahat - Stipendier - Grants 2007

Siirtolaisuusinstituutin vuonna 2007 rahastoistaan myöntämät apurahat. Hakemuksia oli yhteensä 32.

Niilo ja Helen M. Alhon rahastosta:

- Di Toro Mammarella, Paolo: To analyse the modern issue of "new migrations" in the circuit of young generations of persons coming from Italy and Finland. 1 000 €.
 - Jalowitsch, Eyvor: Espanjassa asuvien ja oleskelevien suomalaisten muuton ja lomanvieron historiaa kuvaavien vanhojen valokuvien keräyskilpailun ja valokuvanäyttelyn järjestämiseen 6.12.2007. 1 000 €.
 - Lähteenmäki, Maria: Artikkelikokoelman "Identiteetit liikkeessä. Suomalaisten kokemuksia Belgiasta" julkaisemiseen. 1 000 €.
 - Martikainen, Tuomas: IV ETMU-päivät Turussa: "Pohjoismaiset muuttoliikkeet - historia ja nykypäivä". ETMU-päivistä tuotettavan konferenssijulkaisun painatuskuluihin. 1 000 €.
 - Savonen, Tuomas: Tutkimus Yhdysvaltain kommunistisen puolueen suomalaissyntyisestä pääsihteeristä Gus Hallista. Lisensiaattityö 800 €.
 - Virtala, Irene: Ikääntyvät suomalaiset Ruotsissa, kartoitus vanhusten huollon tarpeista. Tutkimusraportin kuluihin 1 200 €.
- Yhteensä Niilo ja Helen M. Alhon rahastosta 6 000 €.

Olavi Koivukankaan rahastosta:

- Ainasoja, Katja: Ensimmäisen polven amerikansuomalaisten akkulturoitumispyrkimyksiä 1900-luvun alun Amerikassa. Väitöskirjatutkimus. 500 €.
 - Louko, Saara: "Learning English: Finnish and Dutch Migrants in Australia Compared". Pro gradu -tutkielma. 500 €.
- Yhteensä Olavi Koivukankaan rahastosta 1 000 €.

Kaarle Hjalmar Lehtisen rahastosta:

- Karhunen, Anja: "Saksansuomalaisten lasten kielelliset ja kulttuuriset merkitysneuvottelut" (väitöskirja). Finnforum VIII-konferenssiin osallistuminen Eskilstunassa. 300 €.
- Kenola, Jaana: Ulkосуomalaisnuoret ja varusmiespalvelu Suomessa. Väitöskirjatutkimus. 1 000 €.
- Koivukangas, Thomas: Photo exhibition of selected Finnish Immigrant Settlements in Canada at the Finnish Emigrant Museum in Seinäjoki. Cover material, labour and transportation costs. 1 000 €.
- Lempiäinen, Lidia: Finnish presence in Russian Colonies in North America (1809-1867). PhD dissertation. 1 000 €.
- Mustonen, Henna: "Tilapäisen oleskeluluvan saaneiden maahanmuuttajien hyvinvointi ja sopeutuminen". Pro gradu. 700 €.
- Oja, Vesa: Kuvateos ja valokuvanäyttely amerikan- ja kanadansuomalaisista. 1 000 €.

Monikulttuuriset avioliitot sillanrakentajina -seminaari 7.9.2007

Siirtolaisuusinstituutti, Ulkosuomalaisparlamentti, Monikulttuuristen perheiden liitto ja Familia Club järjestävät Monikulttuuriset avioliitot sillanrakentajina -seminaarin 7.9.2007 Helsingissä Finlandia-talossa. Suomi 90 Finland -juhlavuosisihanke on seminaarin yhteistyökumppanina.

Vuoden 2007 seminaari käsittelee monikulttuurisia perheitä Suomessa ja ulkomailla. Seminaari tarjoaa foorumin kokemusten ja ajatusten vaihtoon monikulttuurisessa perheessä tai parisuhteessa eläville ja näiden asioiden parissa työskenteleville eri alojen asiantuntijoille. Tutkijoilla, viranomaisilla ja järjestöillä on mahdollisuus verkostoitua ja kehittää toimia monikulttuuristen perheiden tukemiseksi.

Monikulttuuriset avioliitot sillanrakentajina -seminaarin järjestäjinä toimivat:

Ritva Viertola-Cavallari, VTM, toimittaja, tutkija
Elli Heikkilä, Siirtolaisuusinstituutti, tutkimusjohtaja
Päivi Oksi-Walter, Ulkosuomalaisparlamentti, varapuhemies, perheneuvontapsykologi
Jonna Roos, Monikulttuuristen perheiden liitto – Union of Multicultural Families ry., pj
Hanne Lehtonen, Suomi-Seuran neuvontapäällikkö
Irene Gröhn, Ulkosuomalaisparlamentin sihteeri
Tarja Monto, Familia Club ry
Seminaari on järjestetty aiemmin kahdesti. Edelliset seminaariraportit ovat luettavissa osoitteessa: <http://www.migrationinstitute.fi/pdf/webreports.htm> numeroilla 2 ja 11.

Elli Heikkilä (toim.), Ritva Viertola-Cavallari, Päivi Oksi-Walter ja Jonna Roos
Monikulttuuriset avioliitot sillanrakentajina.
Web Reports No. 2, Siirtolaisuusinstituutti 2004

Elli Heikkilä (toim.)
Monikulttuuriset avioliitot sillanrakentajina.
Vuoden 2005 seminaariraportti. Web Reports No. 11, Siirtolaisuusinstituutti 2005

Lisätietoja: Siirtolaisuusinstituutin tutkimusjohtaja Elli Heikkilä ja muut seminaarin järjestäjät: www.suomi-seura.fi, www.usp.fi, www.monikulttuurisetperheet.net, www.familiaclub.fi, <http://yli-rajojen.vuodatus.net>

Seminaarin alustava ohjelma:

- 9.00** Valtiovallan tervehdys
9.05 Kestävän avioliiton voimavarat, Professori Kaarina Määttä
10.00 Suomalais-thaimaalaisten parisuhteen muodostumisen syyt ja taustat, YTT Heikki Sirkkilä
11.00 Esitelmä, näyttelijä Jani Toivola
12-13.15 Lounas
13.15-15.15 Workshopit:
- 1) Suomalainen nainen maailmalla, Ritva Viertola-Cavallari ja Kristina Sandberg-Peppas
 - 2) Matkalaukkulapset, Ann-Christine Marttinen
 - 3) Tosiasiallinen perhe-elämä vai lumeavioliitto. Valotetaan ulkomaalaislain säännöksiä. Ulkomaalaisvirasto, Berit Kiuru
 - 4) Monikulttuuriset perheet Suomessa – mitä tukimuotoja tarvitaan?, Jonna Roos
 - 5) Kulttuurishokki monikulttuurisessa perheessä, Päivi Oksi-Walter ja Helka Silventoinen
- 15.15** Workshop-raportit
16.00 Seminaarin päätöspanat, Elli Heikkilä

Tervetuloa!

Ilmoittautuminen: www.migrationinstitute.fi

The Association of European Migration Institutions

The 2007 Annual Conference of the Association of European Migration Institutions (AEMI) 26.-29.9.2007 Institute of Migration, Linnankatu 61, Turku, Finland

The main theme of the Conference is
"From Immigration To Integration - Documentation and Research"

WEDNESDAY 26.9.

Arrival of the Conference delegates and accommodation to the hotels

THURSDAY 27.9.

9.00 Opening the AEMI Conference
9.10 Welcome of the Government and the View of the Current Immigration Issues of Finland and Europe/Minister of Europe and Immigration Astrid Thors
10.00 Session 1. Documentation: Archives and Libraries
12.00 Lunch
13.15 Session 2. Documentation: Emigrant Registers
15.15 Coffee
15.45 The General Assembly of AEMI
18.00 Closing
19.00 Reception of the City of Turku

FRIDAY 28.9.

9.00 Session 3. Documentation: Emigrant museums
12.00 Lunch
13.15 Session 4. Research: From immigration to integration
15.15 Coffee
15.45 Session 5. Research: From immigration to integration continues
17.15 Closing session 5
19.30 Conference dinner, Restaurant Svarte Rudolf

SATURDAY 29.9.

9.00 Session 6. Research: From immigration to integration continues
12.00 Lunch
13.15 Visiting Turku Castle
15.00 Session 7. Research: From immigration to integration continues
17.00 Closing of the Conference
20.00 Farewell dinner (optional)
Sunday 30.9.
Extra individual visits in Turku or to other parts of Finland, or to Estonia, Russia etc.
Departure of the Conference delegates

For further information about the conference, contact:

Elli Heikkilä
Institute of Migration
Email: elli.heikkila@utu.fi
Tel: +358 2 2840 450
Fax: +358 3 2333 460

Uusi julkaisu:

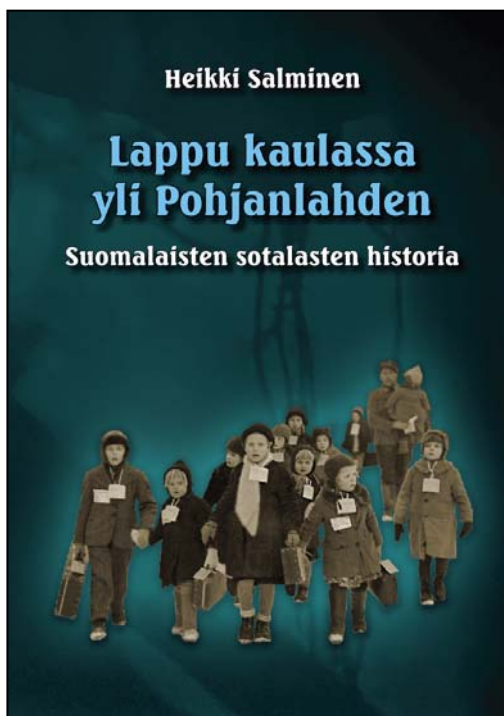
Heikki Salminen

Lappu kaulassa yli Pohjanlahden Suomalaisten sotalasten historia

Heikki Salminen tarkastelee suomalaisten sotalasten siirtoja Ruotsiin, Tanskaan ja Norjaan talvi- ja jatkosodan aikana alkaen joulukuusta 1939, sekä sotien jälkeisiä sotalasten palautuksia koteihinsa ja niistä aiheutuneita toimenpiteitä.

Tutkimuksessa valotetaan mm. Suomessa, Ruotsissa ja Tanskassa perustettujen lastensiirto-organisaatioiden syntyä, niiden toimintamuotoja ja mukana olleita toimijoita sekä sitä, miten lastensiirrot käytännössä kummankin sodan aikana tapahtuivat. Tarkasteltavana on myös suomalaisten lasten oleskeluaika Ruotsissa ja Tanskassa, sekä siihen liittyneet toimenpiteet Suomen, Ruotsin ja Tanskan viranomaisten taholta liittyen mm. sijoitusperheisiin, lasten koulunkäyntiin sekä muihin sosiaalisiin kysymyksiin. Suomesta lähetettiin myös sairaita lapsia hoitoa saamaan jatkosodan aikana ja heti sen jälkeen.

Omana erityisenä ryhmänä tarkastellaan Ruotsiin ja Tanskaan jatkosodan aikana yksityisesti siirtyneitä lapsia ja viranomaisten suhtautumista näihin siirtoihin. Teoksen anti ulottuu nykypäivään saakka, sillä sotalapset ovat viimeisten vuosien aikana harjoittaneet aktiivista yhdistystoimintaa Suomessa ja Ruotsissa.

Tilaukset:

Siirtolaisuusinstituutti
Linnankatu 61, 20100 Turku
puh. 02-2840440
fax: 02-2333460
<http://www.migrationinstitute.fi>
email: kirsai@utu.fi
Hinta: 25 €

Uusi julkaisu:

Heli Sjöblom-Immala

Uutta verta maaseudulle; Kainuun ja Varsinais-Suomen maallemuuttajat ja yrittäjät

Tutkimuksessa selvitetään maaseudulle muuttajia ja heidän elinkeinojaan sekä maaseudun yrittäjyyttä ja yritystoiminnan alueellista hajauttamista 2000-luvun alkupuolella Kainuussa ja Varsinais-Suomessa. Myös yrittäjien muuttohistoriaa sekä muuttajien yritystoimintaa tarkastellaan.

Tutkimus perustuu Hyrynsalmen, Sotkamon, Vehmaan ja Yläneen muuttajille ja yrittäjille lähetettyyn postikyselyyn. Lisäksi Kajaanin ja Turun yrittäjät vastasivat yritystoiminnanalueellista hajauttamista koskevaan internetkyselyyn. Tutkimuksen aineistona käytettiin myös Väestörekisteriterikeskuksen ja Tilastokeskuksen rekisteriaineistoja.

Tilaukset:

Siirtolaisuusinstituutti
Linnankatu 61, 20100 Turku
puh. 02-2840440
fax: 02-2333460
<http://www.migrationinstitute.fi>
email: kirsai@utu.fi
Hinta: 15 €